

BIBLIA ÉS GYÜLEKEZET

2016. november

A Biblia Szövetség Egyesület folyóirata

XXVIII. évfolyam 3-4. szám

Ára: 350,- Ft

Áldott Karácsonyt!

**„Mert nyilvánvalóan nagy a kegyesség titka:
aki megjelent testben, megigazult lélekben,
látták az angyalok, hirdették a pogányok között,
hittek benne a világon, felvitetett dicsőségben.”**

(1Timóteus 3,16)

1

2

BSz csendeshét Mátraházán (1), ifjúsági szolgálók képzése Gyulán (2),
ősz csendesnap Miskolcon (3-4)

3

4

A BÖLCSEK BÖLCSESSÉGE

Szeretettel köszöntöm a kedves olvasót!

Előttünk van karácsony ünnepe, amikor a keresztyén világ Jézus születésére emlékezik. Jézust emlegetjük ebben a lapszámunkban mi is, de nem csupán megszületett kisgyermekként, hanem mint akit feltámadottként a világ legbefolyásosabb személyének tartunk, aki az ő választottai által képviselteti jelen világunkban eljövendő királyságát. Örvendezzünk, és alázatos, de istenfiúi öntudattal folytassuk szolgálatában életünket aszerint, ahogy jelen lapszámunkban erre biztatást kapunk!

Az evangélium hirdetésének és képviselésének lelkes munkájára biztatom a kedves olvasót, Jézus születéstörténetének egyik legkülönösebb epizódjával, a napkeletről érkező bölcsek Jézus előtti leborulásának történetével. Ez a történet a Szentléleknek azt a különös munkáját mutatja meg nekünk, ahogyan minden emberi akadály ellenére összegyűjti Jézus a választott népét.

A bölcsek látogatását fogalmazhatjuk így: szekuláris környezetből érkező értelmiségiek sok nehézséget leküzdve jutottak el Jézushoz. Leborultak, és királyhoz illő ajándékokat adtak neki, pedig az ebbéli szándékukban az események sorozata azt sugallta, hogy örülség, amit tesznek. De ők minden akadály ellenére Jézushoz mentek, és imádták őt. A Szentlélek vezette és vonta őket Jézushoz.

Ha végiggondoljuk, hogyan jutottak el ezek az emberek a Jézus előtti leborulásig, elcsodálkozunk azon, hogy milyen nagy elszántságot és rendíthetetlen szilárdságot munkált bennük a Szentlélek ahhoz, hogy kifejezzék hitüket, hódolatukat. Ez az isteni személy (Szentlélek) ugyanezt ma is sokakban hasonlóan elvégzi.

Hogy honnan jöttek ezek az emberek, pontosan nem tudjuk. Mindenesetre akkoriban a „napkelet” kifejezés nem a szomszédos országot jelentette. Távolról indultak el, valószínűleg hatalmas utat tettek meg. Már önmagában az is figyelemre méltó, hogy az akkori bizonytalan politikai, közlekedési és közbiztonsági körülmények között vál-

lakoztak erre az útra. Bátrak, elszántak és céltudatosak voltak, készen álltak nagy áldozatot hozni, ha Jézusról volt szó, pedig akkor még nagyon kevés információjuk volt róla.

A mai ember is sokfelé utazik, sokat költ arra, hogy a világot bejárja, a látnivalók, a világ csodái előtt szelfizzen. Szárnyal a turizmus, zsúfoltak a szállodák, jó előre kell foglalni a szállást és a repülőt, de vajon Jézus követéséhez kapcsolódóan ki, mit és mennyit „vállal be”, mekkora áldozatot kész hozni?

LUKÁTSI VILMA BETLEHEMI JÁSZOL

Betleheми jászol
senkitől sincs távol,
az egész világról
oda mind eljutnak,
akik szívük mélyén
szent karácsony éjén
feléje indulnak.

Ezek a bölcsek Jézusban olyan valakit reméltek, akiért semmi sem volt drága, csak lássák, találkozzanak vele, és le ne maradjanak az imádatáról. Önmagában tehát már a kinttartásuk, elszántságuk, áldozatvállalásunk is példamutató. Minden kétséget kizáróan a Szentlélek munkálta bennük ezt.

De még jobban elcsodálkozunk tettükön akkor, amikor azt látjuk, hogy az akkori egyház körei sem tántoríthatták el őket szándékuktól. Mert ha nehézséget jelentett is nekik az utazás, és ha annak minden nyúge nem fordította is vissza őket, az akkori egyháztagság mindent megtett azért, hogy megmondják magukat. Őket azonban sem a fizikai akadályok, sem az egyházi közbenjárás nem akadályozta meg a Jézushoz vezető úton.

Amikor Heródes palotájához értek, és találkoztak az egyházi vezetőkkel, azok némi tanácskozás után közölték ugyan a tudnivalókat, mégis hatalmas közömbösséget mutattak. Ott álltak a király előtt Bibliával a kezükben, tudták mi hol van megírva. De miután választ adtak a kérdésekre a Messiást illetően, mint akik jól végezték dolgukat, és mint

akiknek véget ért a munkaidejük, hazamentek a királlyal együtt.

Nem szaladtak Betlehembe? Nem. Közömbösen mentek el. „Megérkezett a Messiás, és minden marad a régiben?” – kérdezhették a bölcsek. „Ezek miért nem jönnek velünk, ha hallják a jó hírt?” – csodálkozhattak. A hívők akkor is, ma is túteszik magukat a mindenkori egyházi vezetők közömbösségén, esetleges iránytévészésén. Ha az egyházban üres, lelketlen vallásosságot, felületes, Istennel való személyes kapcsolat nélküli látszat-hitet látunk csak, ne adjuk fel a Jézus keresést és követést!

A vallási központot jelentő Jeruzsálemben akkor alig pisláskolt az ige fénye; csak az öreg Simeonokban és Annákban volt felfedezhető. Ez a történelemben sokszor megisméltődött és meg is fog még ismétlődni. Az akkori egyház erősen ortodoxnak és biblia-hűnek vallotta magát – de közben hitetlen, élettelen és halott képet mutatott. Sötétségbe érkezett akkor a Világosság. Milyen megdöbbenő, hogy emberek keresték Jézust, az egyháznál ott volt a válasz, és az egyház tagjai nem segítettek az embereket tovább. Nem kísérték őket, nem vezették el Jézushoz. Szomorú helyzet. A bölcsek azonban nem hátráltak meg, és nem fordultak vissza, hanem még nagyobb elszántsággal mentek tovább. Mert akiket Jézus vonz, azok nem veszhetnek el!

Amikor a bölcsek kimentek a városból, Isten újra eléjük állt, és a csillag vezette őket Betlehemig. Így jutottak el a célig. Viszontagságokon és közömbösségen át megérkeztek Betlehembe. Nem is tudjuk, mit reméltek ezek után, és milyen látványra számítottak?! Kit látnak majd? Egy mesebeli gyermeket?

Azután eljutottak a házig. „Ez nem lehet igaz! Jó helyen járunk? Ebbe a szegényes házba kell bemenni? Vigyázz, a fejedet be ne verd az ajtófélfába, hajolj le!” De bementek, és ott láttak egy gyermeket és a szüleit, szegényes környezetben. Ezek után térdre estek előtte, és imádták őt. Célba értek, ezért jöttek! Ezért vállaltak minden nehézséget. Ezt akarták. Mindegy mit lát a szem: éljen

a Királyok Királya! Abban a kicsiny gyermekben, a szegényes körülményekkel együtt Isten Fiát látták, és nem tévedtek. Ez a Szentlélek munkája volt bennük. Hiszen ők még nem láttak csodákat, nem értesülhettek arról, hogy a vakok látnak, a bénák járnak, a szegényeknek is hirdetik Isten országát. Nem láthatták a feltámasztott embereket, nem

hallották Jézus beszédeit, nem voltak szemtanúi csodáinak, de hittek. Ez a hit jelenik meg ma is, amikor a megvetettségben lévő, sokak közömbösségével, gúnyával illetett Jézusban valaki meglátja a királyok Királyát.

Akkor sem volt könnyű Jézust megtalálni, és ma sem az. Akkor sem volt könnyű leborulni előtte, és ma sem az,

ha csak a Szentlélek nem segít rajtunk. Mégis, mi, akik a hit szemével a Királyok Királyát látjuk benne, maradjunk meg az ő imádatában! Higgyük el, hogy ő az, akit évezredek át vártak a hívők, ő a mi Megváltónk, ő a Királyok Királya! Hirdessük, képviseljük, kövessük őt minden áron!

Sipos Ajtony Levente / Soltvadkert

ISTEN FEGYVERZETÉBEN

„Végezetül legyetek erősek az Úrban és az ő hatalmas erejében! Öltsetek magatokra az Isten teljes fegyverzetét, hogy megállhassatok az ördög minden ravaszságával szemben! Mert nem vér és test ellen van nekünk tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, a sötétség világának urai ellen, a gonoszság lelkei ellen, amelyek az ég magasságában vannak. Ezért vegyétek fel az Isten teljes fegyverzetét, hogy ellenállhassatok azon a gonosz napon, és mindent legyőzve megállhassatok. Tehát álljatok elő, övezzétek körül derekatokat igazlelkűséggel, öltsetek fel az igazság páncélját, és kössétek fel a békesség evangéliumának hirdetésére való készség saruját. Mindezekhez vegyétek fel a hit pajzsát, amellyel a gonosz minden tüzes nyílát kiolthatjátok. Az üdvösség sisakját is vegyétek fel és a Lélek kardját, amely az Isten beszéde. Minden alkalommal minden imádsággal és könyörgéssel imádkozzatok a Lélek által. Ebben legyetek éberek minden állhatatossággal és könyörgéssel az összes szentekért...” (Ef 6,10-18)

ERŐSEK AZ ÚRBAN

„Nemcsak a megtérés Isten munkája (hogy aztán az építkezés már a miénk legyen), hanem a teljes hívő élet.

Nemcsak a bűnbocsánathoz kell Krisztus áldozata, hanem az Úrnak való szolgálathoz is: Krisztus vére <<megtisztítja lelkiismereteket a holt cselekedetektől, hogy az élő Istennek szolgáljatok>> (Zsid 9,14).”

„Végezetül legyetek erősek [az új fordítás szerint: erősödjetek meg] az Úrban és az ő hatalmas erejében!” (Ef 6,10)

A háborúban egy-egy katona legfőbb feladata – az előjárók iránti engedelmességen, a fegyverek használatának készségén és az ellenség, valamint a hadszíntér némi ismeretén túl – elsősorban a bátorság. Ütközetek előtt (legalábbis a régi „szép” időkben) a hadvezér körbejárt a katonák között, és gyűjtő hatású szavakkal biztatta őket az elkövetkezendő fontos csatára. Szükség is volt erre, hiszen a katona is érző szívű ember, tele aggodalommal, a haláltól vagy egyszerűen csak a szenvedéstől való félelemmel. Egy-egy ilyen bátorító mondat viszont csodákra volt képes: a rettegés szűnni kezdett, bizakodás és a győzelembe vetett reménység járta át a szíveket.

A hívő ember is gyakran megerőtlenedik, belső bajok vagy külső esemé-

nyek csüggesztik el, a Sátántól és seregétől, az igazi ellenségtől való félelem bénítja meg akaratát – szükségünk van tehát az Ige biztatására: legyetek erősek, erősödjetek meg! De mit is jelent ez a bátorító felszólítás?

1. **Legyetek erősekké! Válgatok erősekké!** (az itt szereplő eredeti görög ige egyik jelentése, felszólító módban)

Az efezusi levél egésze Krisztus – mennyei perspektívába ágyazott – változáshalálának, feltámadásának, mennybenmenetelének és mindenek fölött való uralmának dicsőségét hirdeti, valamint annak jótéteményét minden hívő számára, kezdve az eleve elrendeléssel, s bevégezve azzal a biztatással, hogy hétköznapi forgolódásunk is feleljen meg csodálatos elhívásunknak. Ebbe a gondolatmenetbe, az ún. „házitáblák” (5,22-6,9) után van beágyazva, hasonlatképpen, ’Isten fegyverzetének felöltése’, mert csak így tudunk engedelmessé válni az Úr akaratának, megállni a kísértések között, és győzelmes életet élni. Szép énekünkkel szólva: „Fel barátim, drága Jézus zászlaja alatt, / Rajta bátran! Megsegít és győzedelmet ad. / Bízhatok, mert Jézus eljön, ő a fővezér, / Zengje ajkunk, hozzád esdünk győzedelemér!” (471:1)

Sok olyan elbeszélést ismerünk a Szentírásban, amelyben egy-egy gyöngye, esen-

dő, de új életre jutott embernek hirdeti az Úr: válj erőssé! Gondoljunk arra a történetre, amikor Mózes búcsúzik az élettől, és búcsúzik lelki gyermekétől, Józsuétól is, bátorítva és erősítve őt Isten ígéretével. „Százhusz éves vagyok ma, nem tudok többé jámi-kelni. Az Úr pedig azt mondta nekem: Nem mész át a Jordánon [...] Ekkor Mózes szólította Józsuét, és azt mondta neki egész Izráel szeme előtt: Légy erős és bátor, mert te mész be ezzel a néppel arra a földre, amely felől megesküdött az Úr atyáinknak, hogy nekik adja, és te osztod szét köztük birtokukat.” (5Móz 31,2,7). Erre a kijelentésre is egy hadjárat előtt került sor: a honfoglalás előtt.

Egy ehhez nagyon hasonló szituációban Pál apostol búcsúzik az élettől, és búcsúzik lelki gyermekétől, a félénk Timóteustól. Ő is úgy ruházta át a parancsnokságot utódára, mint ahogyan egy leköszönő hadvezér, vagy amint a váltófutók átadják egymásnak a stafétabotot. Így bátorítja az apostol a fiatal tanítványt: „Fiam, te azért erősödj meg a Krisztus Jézusban való kegyelemben, és amiket tőlem hallottál sok tanú jelenlétében, azokat bízd hű emberekre, akik mások tanítására is alkalmasak lesznek.” (2Tim 2,1-2).

Életünkben és szolgálatunkban gyakran van szükség a bátorításra: légy erős,

válj erőssé, vállald, vagy te folytasd tovább a harcot – de nem önfejűen, nem saját erőből, hanem Jézus fővezérsége alatt, neki engedelmessé, Isten fegyverzetét magunkra öltve.

2. **Maradjatok erősek! Ne gyöngüljétek el!** (az eredeti görög ige másik jelentésárnyalata, felszólító módban)

a) *Legyetek erősek az ellenség látszólagos túlereje ellenére is!* Pál világossá teszi, hogy itt nem halandó emberek múlt ereje, ideig-óráig tartó ellenállása, ellenségeskedése a legfőbb fenyegetés, hanem a „*fejedelemségek*”, „*hatalmasságok*”, „*a sötétség világának urai*” (6,12). Sokkalta erősebb a Sátán és serege, mint mi – ha csak magunkra nézünk; de a Fővezér, a győzelem kivívója maga Jézus, aki „*lefegyverezte a fejedelemségeket és a hatalmasságokat, nyilvánosan pellengérré állította őket, diadalmaskodva rajtuk a kereszten.*” (Kol 2,15). Az ördög még folytatja utóvédharcait, de a győzelem Krisztusé! Nem a miénk, hanem az Úré a dicsőség! „*Erőnk magában mit sem ér, / Mi csakhamar elesnék; / De küzd értünk a hős vezér, / Kit Isten rendelt mellénk. / Kérdezed: ki az? / Jézus Krisztus az, / Isten szent Fia, / Az ég és föld Ura, / Ő a mi diadalmunk.*” (390. 2.). Ránk nézve is igaz Elizeus bátorítása és imádsága: „*Ne félj, mert többen vannak velünk, mint ővelük. Majd Elizeus így imádkozott: Ó, Uram! Nyisd meg, kérlek, a szemét, hogy lásson! Erre megnyitotta az Úr a szolga szemét, és azt látta, hogy ime, a hegy tele van tüzes lovakkal és harci szekerekkel Elizeus körül.*” (2Kir 16-17).

b) *Legyetek erősek elbizonytalanodásaitok ellenére is!*

Minden bátorságunk pillanatok alatt el tud párologni, ha magunkra vagy a körülményeinkre figyelünk. A máskor oly nagyhangú Péter „*látva a szelet, megrémült, és süllyedni kezdett. Rémműlten kiáltott: Uram, ments meg! Jézus pedig azonnal kinyújtotta kezét, megragadta őt, és azt mondta neki: Kicsinyhitű, miért kételkedtél?*” (Mt 14,30-31). Péter nem hitetlen volt, hanem kicsinyhitű. Nem a bátorsága hiányzott (hiszen kilépett a tenger vizére),

hanem elbizonytalanodott, amikor a szélre és a hullámokra kezdett figyelni. Háborúban is hamar átcsap bizonytalan-ságba és félelembe a kezdeti bátorság,

TÜRMEZEI ERZSÉBET: VÁLTSÁG

Neki sebei voltak, hogy nekünk ne legyenek, hogy nekünk ne égjenek, gyógyulva hegedjenek. Hordott keserű átkot, hogy mi átoktól mentek, bűnt, egy világnak szennyét, hogy mi tiszták és szentek, kegyetlen kínhalált, hogy mi élők lehessünk. És gyűlöletből ácsolt kemény keresztet hordott, hogy szeresünk, szeressünk, harmadszor is szeressünk.

Váltság. – – –

S ha nekünk mégis vannak sebeink, mélységes mélyek, be nem gyógyuló, behegedők, megint kiújuló, véres, halálos, szörnyű sebeink... és ha másoknak nem áldás vagyunk, ha nem úgy élünk, járunk idele, hogy aki lát, azt mondja: kegyelem... Ha mi hordjuk a bűnünk nyomorát és esünk, bukunk, botlunk végtelen, akarva, akaratlanul... s olyan halálos-holt az életünk, mintha temető volna a szívünk, halál fuvalma a lehelletünk... ha gyűlölködünk és nem szeretünk: ítélet.

Nem volna váltság, nem lenne ítélet. Akkor élnék, ahogy lehet. Sebekkel, kízó fekélyekkel telten, bűnünk hordozva, rabul, leteperten, s nem lenne, aki ítéltre vonná a mi halálos, átokvert utunk, ha egyszer másképp nem tudunk. Élünk, ahogy lehet. Tisztaság, szentség, áldás, szeretet örök elérhetetlenül tündökölnének a létünk felett.

De most olyan elérhető közel, olyan hívogatóan tündökölnék. Miénk lehet a tisztaság, a szent, halálon, poklon diadalmas élet. Van váltság! S van, ha nem fogadjuk el, ítélet.

de legyetek erősek, újra erősek, elbizonytalanodásotok ellenére is! Szól a bátorítás: légy erős, állj szilárdan, megingathatatlanul!

3. **Erősödjétek meg, kapjatok erőre, folyamatosan legyetek egyre erősebbek!** – ezt is jelenti a kifejezés.

De vajon ez valami pozitív gondolkodás, bemagyarázás eredménye? „Nem félek, bátor vagyok, nem vagyok gyenge, erős vagyok...” Vagy a siker a kemény belső elhatározás következménye? Természetesen nem! Timóteusnak azt mondja Pál: „*Fiam, te azért erősödj meg a ... kegyelemben*”, de ezt úgy is lehet fordítani, hogy a kegyelem által. Nem én vagyok erős, hanem a kegyelem végzi el bennem azt a folyamatot, hogy megerősödjem, hogy egyre erősebbé váljak. Erősödj meg: ez passzív felszólító mód, azaz erősítéssel meg. Hogyan? A kegyelem által – s ez ajándék.

De nemcsak kegyelem által, hanem a kegyelemben. Erősödj meg a kegyelemben: erősödj bele a kegyelemben, egyre inkább gyökerezz bele! Egy fácska is, amikor megerősödik, a talaj tápanyagai és nedvessége által erősödik, de úgy, hogy egyúttal egyre jobban kapaszkodik is a talajba. A kettő mindig párhuzamos: erősödj meg a kegyelem által, s erősödj meg a kegyelemben. „*Ezért meg vagyok győződve arról, hogy aki elkezdte bennetek a jó munkát, elvégezi a Krisztus Jézus napjára.*” (Fil 1,6). Ez egy folyamat, még ha hosszantartó eseménysor is. Alapvetően bizakodók lehetünk minden hívő felől. Botlások? Esések? Elbukások? Ezek előfordulása ellenére mégis van növekedés! A tanítványok is erre kérték Jézust: „*növeld a hitünket!*” (Lk 17,5).

4. S ezért tartja fontosnak Pál hozzáfűzni: **az Úrban és az ő hatalmas erejében.** „*Legyetek erősek az Úrban és az ő hatalmas erejében!*”

Nemcsak az üdvösséghez kell ugyanis a Krisztusban megjelent kegyelem, hanem a szolgálathoz is, az egész hívő élethez, elejétől a végéig. Röviden: a kereszten nem lehet túllépni. Nemcsak a megtérés Isten munkája (hogy aztán az építkezés már a miénk legyen), hanem a teljes hívő élet. Nemcsak a bűnbocsánathoz kell Krisztus áldozata, hanem az Úrnak való szolgálathoz is: Krisztus vére „*megtisztítja lelkiismereteket a holt*

cselekedetektől, hogy az élő Istennek szolgáljatok” (Zsid 9,14).

Lássuk most ezt egy kicsit részletesebben!

a) Az Úrban

Megerősödni csak az Úrban, az ő drága személyében lehet. *„Maradjatok énbennem, és én is tibennetek. Ahogyan a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, ha nem marad a szőlőtőn, úgy ti sem, ha nem maradtok bennem. Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: aki énbennem marad, és én őbenne, az sok gyümölcsöt terem, mert nélkülem semmit sem cselekedhettek.”* (Jn 15,4-5).

Pál apostol hasonlóan buzdítja Timóteust: *„Fiam, te azért erősödj meg a Krisztus Jézusban való kegyelemben”*. A kegyelem teljes egészében Jézus Krisztus személyéhez kötött, rajta kívül

sehol sem található. (Ezért rendkívül fontos, hogy a predestinációt se Jézus személyétől elszakítva, rajta kívül keressük!)

Háborúban a hadseregparancsnokra kell figyelni, az ő utasításait betartani, neki engedelmessé válni. Egynek lenni terveivel, céljaival, érteni utasításait, sőt, egyetérteni velük, s ilyen értelemben „eggyé lenni” vele. Napóleon vesztét az okozta, hogy egyik hadtestének parancsnoka, Grouchy, csak az utasításait teljesítette maradéktalanul, de nem tudott ráhangolódni fővezére gondolataira, s Waterlooán lemaradt a döntő ütközetről. Ilyen értelemben „mellette” volt ugyan, de nem volt „benne”.

b) és az ő hatalmas erejében

Pál „az Úrban” mellé még fontosnak tartja azt is hozzáfűzni, hogy „az ő ha-

talmas erejében”. De miért? Pontosabban azért, ami ezután következik. Félelmetes leírása a „hatalmasságoknak”, amelyek joggal elrettenthetnének bennünket a harctól (*„Mert nem vér és test ellen van nekünk tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, a sötétség világának urai ellen, a gonoszság lelkei ellen, amelyek az ég magasságában vannak.”* – Ef 6,12); mégsem kell félnünk, mert Isten hatalmas ereje (szó szerinti: hatalmának az ereje) véd. Ez az igazi viaszgatalásunk és bátorításunk ebben a küzdelemben.

Isten hatalmas ereje véd, de nekünk is készülni kell a harcra: felölteni magunkra Isten fegyverzetét. Ám sohase felejtjük: Jézus a fővezér!

Loránt Gábor / Budapest

TELJES FEGYVERZETBEN ELLENÁLLVA MEGÁLLNI

„A földi étellel együtt jár a harc, a küzdelem. A hitben élő ember sem mentesül eme küzdelmekről, sőt, még több fronton hadakozik. A Krisztus nélkül élő ember néhány területen küzd ugyan, de csak mint az élet nehézségei ellen. A hitben élő ember viszont láthatja, hogy mi folyik a színpalán mögött, és tudja kivel és mivel áll szemben. Isten azonban nem hagyta magára az embert.”

„Öltsétek magatokra az Isten teljes fegyverzetét, hogy megállhassatok az ördög minden ravaszágával szemben! Mert nem vér és test ellen van nekünk tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, a sötétség világának urai ellen, a gonoszság lelkei ellen, amelyek az ég magasságában vannak. Ezért vegyétek fel az Isten teljes fegyverzetét, hogy ellenállhassatok azon a gonosz napon, és mindent legyőzve megállhassatok.” (Ef 6,11-13)

Máté evangéliumában olvashatunk arról, hogy Jézus Krisztus Péterrel, Jakabbal és Jánossal a Hermon hegyen voltak. Itt történt Jézus Krisztus megdicsőülése. Az események közepette Péter így kiáltott fel: *„Uram, jó ne-*

künk itt lenni! Ha akarod, készítek itt három sátrat: neked egyet, Mózesnek egyet és Illésnek egyet.” (Mt 17,4) A sátorkészítés gondolata nem illett bele Isten tervébe, de hogy Péternek jó volt ott lenni, az minden bizonnyal igaz, mert a tanítványok ízelítőt kaptak abból az országból, amit az Úr előre megígért.

Amikor a Bibliában az édenkerti állapotról olvasunk, megfogalmazódik bennünk: milyen kár, hogy az ember engedetlené vált, és ennek következtében kiesett/kiestünk onnan. Pedig ott az ember fő feladata az volt, „hogy teremő Istenét igazán megismerje, szívből szeresse és vele örökké tartó boldogságban élvén őt dicsérje és magasztalja.” (HK 6) Jó volt ott lenni az embernek.

De Péternek és társainak le kellett jönni a hegyről, és azután milyen sok minden történt még! Az ember is ki lett űzve az Éden kertjéből, engedetlensége következményeként. Attól a pillanattól az élete tele van küzdelemmel, harccal. Hadviselésben állunk a Sátánnal, az ördögi erővel, a bűnnel, a bűn következményeivel szemben. Attól a pillanattól kezdve küzdelmes az élet, ami egész földi létünket átjárja.

Küzdelmes például a fizikai létezés. *„Legyen a föld átkozott miattad, fáradsággal élj belőle egész életedben! Tövis és bogáncsot hajtson neked, és a mező növényét egyed. Arcod verejtékével egyed a kenyeret.”* (1Móz 3,18-19) Sok örömet rejt a mezőgazdaság, de ott vannak a verejtékcseppek, és oly sokszor a könnycseppek is. Más volt az, amikor Isten mindent az ember elé tett, és mennyivel nehezebb az, amikor arcunk verejtékével kell megtermelnünk az ételt. Minden más az Istentől távol és más a közelében.

Küzdelmes az élet lelki síkon is, mert a pokol erőivel állunk háborúban ezen a földön. *„Mert mi nem test és vér ellen harcolunk, hanem erők és hatalmak ellen, a sötétség világának urai és a gonoszság lelkei ellen, amelyek a mennyi magasságban vannak.”*

A földi étellel együtt jár a harc, a küzdelem. A hitben élő ember sem mentesül eme küzdelmekről, sőt, még több fronton hadakozik. A Krisztus nélkül élő ember néhány területen küzd ugyan, de csak mint az élet nehézségei ellen. A hitben élő ember viszont láthatja, hogy mi folyik a színpalán mögött, és tudja kivel és mivel áll szemben. Isten

azonban nem hagyta magára az embert. Nélküle örökös vesztesek lennénk, de vele megállhatunk a kísértővel szemben vívott csatában. Az élet minden területén tapasztalhatjuk azt, hogy az Úr velünk van. Az előbb említett mezőgazdasággal kapcsolatosan is láthatjuk az eredményeket, a biológia és a technika vívmányai Isten áldásaiként vannak jelen és eredményezik azt, hogy van mit ennünk. A betegségekkel szemben vívott csatában az Úr az orvostudománnyal jön segítségünkre. Vannak, akik ezeket az emberi elme vívmányainak tartják, de mi tudjuk, hogy az élő Isten ajándékai ezek. A bűn és következményei ellen vívott harcunkban Isten áldásaiként vannak jelen világunkban. Jézus Krisztus visszajöveteléig a hitben élő ember életét meghatározza a szembenállás. De ő segítségünkre jön, velünk van ezekben a küzdelmekben. Felfedi az ellenfelet, rámutat logikájára és felfegyverez bennünket.

A háborúban szükséges az ellenfél megismerése, kiismerése. Szembenálló felek minél több információt gyűjtenek be az ellenfélről. Nyáron a labdarúgó-Európa-bajnokságot kísérhettük figyelemmel televízió kereszttül. Többször is elhangzott, hogy mielőtt két csapat játszik egymással, videó felvételeken megismerik az ellenfél játékát és játékosait. Lelki értelemben is nagyon sokat segít az ellenfél megismerése. A Szentírás leleplezi előttünk a Sátán jelenlétét és munkáját. Több dolgot megtudhatunk róla.

Az ellenség hatalmas erőt képvisel. Pál így nevezi: „*a sötétség világának urai*”. Jézus Krisztus az ördögről azt mondja: „*a világ fejedelme*” (Jn 14,29). A Szentírás nem ad részletes leírást az ördögről, de azt tudjuk, hogy az ördögök bukott angyalok, akiknek a Sátán a vezetője. Hatalmukat pedig gyakorolni akarják az emberek felett. Ellenséges erők, nagy hatalommal, uralkodási vágygal. Jézus megkísértésének történetében azzal találkozhatunk, hogyan akarta a Sátán kiterjeszteni hatalmát Jézus Krisztusra. Miért fontos tisztában lenni az ördögi hatalommal? Nehogy lebecsüljük erejét. Az ember nem Krisztus, és nincs is krisztusi hatalma. Az elbizakodottságnak könnyen nagy ára lehet. Az Apostolok cseleke-

deteiről írott könyvben éppen az Efézusban történekekkel kapcsolatosan olvashatunk vándorló zsidó ördögűzőkről, akik gonosz lelkektől megszállottak felett mondták ki Jézus nevét, a végén pedig meztelenül és sebesülten futottak el. Mégsem kell nekünk a sötétség világának uraitól rettegnünk. Miért? Mert „testestől-lelkestől, mind életemben, mind halálomban, nem a magamé, hanem az én hűséges Megváltómnak, Jézus Krisztusnak a tulajdona vagyok, aki az ő drága vérével minden bűnömért tökéletesen eleget tett, s engem az ördögnek minden hatalmából megszabadított...” (H. K. 1. kf.)

FÜLE LAJOS MIT KÍVÁNOK?

Mit kívánok az új év küszöbén?
– Ha a kevesen hű lehetek én
dicső Uramhoz, az nekem elég.
Magasztalom hát s áldom a Nevét.

Az ellenség gonosz erőket képvisel. Gonosz, mert a rosszat akarja. Minden rossz, ami Isten akaratával ellentétes. Az ördög pedig mindig az ellenkezőjét akarja annak, amit Isten akar. Amire Isten azt mondja jó, arra az ördög azt mondja rossz. Amire Isten azt mondja jó, arra az ördög azt mondja jó. A férfival és a nővel kapcsolatosan Isten akarata a házasság. Ma sajnos egyre többet hallani már keresztyén körökben is arról, hogy hogyan értéktelenedik el a házasság. Az azonos neműek közötti kapcsolatot a Szentírás elítéli. Ma sajnos már keresztyén körökben is kiállnak az egyneműek házassága mellett. Ahol kellene házasodni, ott az ember egyre inkább nem akar, ahol pedig tiltva van, ott egyre inkább ez a vágya. Minden gonoszság, ami szembe megy Isten akaratával. Van olyan gonoszság, ami égbekiáltónak tűnik, amíg mások – emberi megítélés szerint – már nem is tartoznak a gonoszság kategóriájába. A gonosz erőknek nincsenek elveik, nincs illemkódexük és nincsenek érzelmeik. Minden sportágban vannak bírók, akik ellenőrzik, hogy minden a szabályoknak megfelelően történjen. Az ördögnél a cél szentesíti az eszközöket. Bármit, bármikor, bárhogyan, bármilyen áron

megtesz, nincs irgalom, nincs könyörület. Az ördögi gonoszságot a Szentírás leleplezi. Ebből megtudjuk, mi a jó és mi a rossz.

Az ellenség ravasz erőt képvisel. Ravaszságával már a Szentírás első lapjain is találkozhatunk, amikor rászedte az embert a bűneset alkalmával. Tudta, mit mondott Isten, csak egy kicsit változtatta a tények megfogalmazásán, és hamis vágyat keltett az ember szívében. Az ördög a legnagyobb illuzionista. A rablóhalas horgászatban gyakran horgásznak műcsalikkal. A műcsalik alakja, mozgása nagyon hasonlít egy valódi kishal formájára, mozgására. Olyanok is vannak, amik egy beteg kishal mozgását utánozzák. Rengeteg halat fognak ilyen megtévesztést szolgáló eszközzel: az emberi ravaszság eredményes a horgászatban. Az ördögi erők óriási „műcsali” készlettel rendelkeznek. A megtévesztés sátáni kínálata nagyon változatos: ha kell, elhiteti az emberrel, hogy nem létezik; képes báránybőrbe öltözni; a világgosság angyalaként mutatkozni; keresztyén jellemet magára öltetni. Sőt, ha kell, nagy jeleket tesz, még tüzet is parancsol az égből a földre.

Tudjuk, kivel állunk szemben. De még inkább tudnunk kell, hogy kinek az oldalán állunk szemben az ördögi erőkkel. Jézus Krisztus zászlaja alatt küzdünk, akié minden hatalom mennyen és földön. Annak a Krisztusnak az oldalán harcolunk, aki az ember javát akarja, aki nem akarja, hogy a bűnös ember meghaljon, hanem megtérjen és éljen, és ezért még az életét is odaadta. Megmutatta, hogy a szabályokat megtartva is lehet győzedelmeskedni. A mi győzelmes Krisztusunk soha nem téveszt meg minket, mindig őszintén és egyenesen beszél. Egyik feladatunk az, hogy erősödjünk meg az Úrban. A másik pedig, hogy vegyük fel Isten fegyverzetét, hogy ellenállhassunk az ördög mesterkedéseinek.

A háború az ördög részéről elveszett, Jézus Krisztus győzött felette. A csaták azonban még tartanak, ám ezekben sem vagyunk egyedül, mert Jézus Krisztus velünk van, és olyan fegyverzettel lát el minket, amiket magunkra öltve megállhatunk, sőt ellenállhatunk és győzhetünk harcainkban.

Vincze András / Debrecen

KÖRÜLÖVEZVE IGAZLELKŰSÉGGEL AZ IGAZSÁG PÁNCÉLJÁBAN

„Ahogyan a deréköv körülveszi az embert, úgy kell a hívő embert is körülöveznie az igazság szeretetének.”

„Tehát álljatok elő, övezétek körül derekatokat igazlelkűséggel, öltsetek fel az igazság páncélját...” (Ef 6,14)

AZ ELKERÜLHETETLEN HARC

Isten számos hasonlattal szemlélteti gyermekei számára azt, hogy az ő követése mit jelent. Ezek közül az egyik legfontosabb a Bibliában a harc-jelleg. Ezt a kifejezést, vagy ennek rokon értelmű változatait csak az Újszövetségben tucatnál is többször írhatja le az Úr akkor, amikor a benne való hit természetéről szól. Rendkívül fontos üzenetet hordoz az is, hogy a bibliai kijelentések fényében a földi egyházat a régiek „harcoló”, vagy más néven „küzdő” egyháznak (ecclesia militans) nevezték. Ez fejezi ki ugyanis a legelenebben a földi, azaz Krisztus jelenben élő egyházának helyzetét és az ebből fakadó feladatát. Isten ezért sok alkalommal szólít fel bennünket arra, hogy küzdjünk, harcoljunk. Erre két fő okunk van, mert a támadás is két helyről érkezik, mégpedig kívülről és belülről – és tegyük hozzá azt is, általában egy időben.

A külső támadás egyrészt abból fakad, hogy a teremtettség a bűnesetkor megromlott, és ez a sátánarcú világ irtózik Isten igazságától, uralmától. A benne bizonyos korlátokkal bíró, de erőteljesen tevékenykedő ördög mindent megtesz annak érdekében, hogy itt mindent leromboljon és tönkretegyen, megöljön, beszennyezzen. Így a hívők is támadásainak célkeresztjében vannak. Az egyház élő hitű tagjai számára például nagy bátorságot igényel, és komoly küzdelmet jelenthet az Isten törvényével ellenkező, akár társadalmi vagy világszintű események, folyamatok, döntések ellen való tiltakozás és intézés. Ugyanakkor nem csak ilyen nagy, látványos harcmezők léteznek: egy hívőnek küzdelmet jelenthet a bátor

kiállás a munkahelyén akkor, amikor az igazsághoz való ragaszkodásáért, becsületességéért, korrektségéért mindenki más megmosolyogja, de válhat küzdelmessé egy jellempróbáló, mások életét is komolyan befolyásoló családi döntés is. Esetleg nem kell ilyen nagy horderejű eseteket sorolnunk, gyakran már az is nagy kihívás, hogy egyáltalán felvállaljuk Jézust idegen emberek előtt.

FÜLE LAJOS KARÁCSONYI KÖNYÖRGÉS

Mint Betlehem, zsúfolt a város,
megszállta tenger idegen.
URAM, szállásra hol találsz most,
nem maradsz-e a hidegen?

Szívem istállójába, amely
szállást csak barmoknak adott,
térjél be hát! Számodra van hely:
találsz egy csendes jászlat ott.

Csillogó arannyal, drágakövel
nincs ékesítve ez a ház.

Mégis, ne rettenj vissza tőle,
ha szénát, pozdorját találsz,

ha nem lehet méltó Tehozzád,
Kinek egek örvendenek!

Lásd, ez vagyok... Így térj be hozzám,
hozd el szívembe fényedet!

A harcot tehát a Krisztushoz való tartozásunk természete megköveteli, de csak az öltözik be a harcra, aki ezt megérti. Az Úr Jézus világossága ma is a sötétségben fénylik, de a sötétség nem fogadja be azt (Jn 1,5). Ahogyan őt magát születésétől fogva üldözték, és a halálát kívánták – ne legyenek illúzióink! –, az ő nevében hívőket is eléri az üldöztetés. Ennek több fokozata, formája létezik. Enyhébb esetben egy-egy gúnyos, megvető tekintettől a halálos fenyegetettséget, mártírhalált is jelentő keresztyénüldözésig. Bármelyik is legyen, be kell látnunk, hogy igazából nekünk nem emberek ellen kell vív-nunk. Minden mögött a nagy ellenség, az ördög áll.

A harcok viszont önmagunkkal szemben, belső támadások formájában is folynak, mert legtöbbször a saját szívünk csap be (Jer 17,9), vagy szabotálja a küzdelmünket. Egészen bizonyos, hogy ebben a szerteágazó, sokfrontos csatában gyakran megtapasztaljuk azt, hogy a mi erőnk és harci képességünk, elszántságunk mennyire szegénytelenül kevés és nyomorúságos. Pedig harcolnunk kell a bűn által megromlott természetünk miatti hitbeli közönyünk, érdektelenségünk ellen, szembe kell szállnunk az önzésünkkel, a becsvágyunkkal, a lelki lustaságunkkal, megalkuvó mivoltunkkal, félrevezethetőségünkkel. Így, mielőtt az első két lelki fegyver felöltéséről beszélnénk, azt a kérdést kell feltennünk magunknak, hogy mi harcoló gyermekei vagyunk-e egyáltalán az Úrnak? Túl sok nem, vagy csak látszólag harcoló, hamis békeességben ringatózó, kényelmes keresztyén van ahhoz, hogy ne vegyük komolyan ezt a kérdést. Ha viszont vállaljuk a parancsként érkező megbízatást, akkor tudomásul kell vennünk, hogy nekünk is meg kell állnunk, és fel kell vennünk a küzdelmet. A katona pedig engedelmességgel tartozik a parancsnokának, és bele kell állnia a hadvezére ügyébe, miközben tudja, hogy a csatában nincs egyedül.

Puskaporos helyzetünkben akarja Isten reflektorfénybe helyezni azt, hogy a küzdelmet felvenni, abban eredményesen harcolni egyedül övele lehetséges. Pál apostol ezt a nyilvánvaló, de ennek ellenére – sajnos a hívők által sokszor mégis elfeledett titkot – szándékozik az efézusiak szívére helyezni. Annak érdekében, hogy ezt megértsék, egy igen szemléletes hasonlattal bátorítja őket: azt kéri, hogy ebben a háborúban öltsek magukra Isten fegyverzetét, mert e védekező fegyverekben Isten önmagát ajándékozza. Mi most e fegyvertár első két elemét vizsgáljuk meg.

AZ IGAZSÁGSZERETET DERÉKÖVE

Akkoriban a rómaiak hadi felszerelését Efézus környékén még a legkisebb

gyerek is jól ismerte. Naponta látták őket az utcákon masírozni. Így, amikor az apostol sorolni kezdi e harci öltözet egyes elemeit, számukra nem ismeretlen eszközökről beszél. A római katonák derékövet (cingulus) hordtak. Ez a jelentéktelennek tűnő felszerelés kulcsfontosságú feladatot látott el a harcban: rendezetten fogta össze a gyapjúinget (tunica), amit a katona a páncél alatt viselt. Így nem lógott a testén összevissza, hanem harmonikus külsőt biztosított, és jobban a testéhez simította a ruházatot. Az öv azonban másról is gondoskodott, mert ahogyan körülvette a katonát, úgy tartást, biztonságot adott: viselője tudta és érezte, hogy szolgálatban van, küldetést teljesít. Végül pedig volt még egy harmadik nagyon fontos funkciója is ennek az övnek, ugyanis erre fűzték fel a kardot (gladius), azaz a harcok legnagyobb hatékonyságú közelharcifegyverét, no meg annak „kisebb testvérét”, az önvédelmi célú tört (pugio) is. Ezzel biztosította az öv, hogy azok mindig a katona testén legyenek, a keze ügyében, azonnal használhatóan. A deréköv tehát egyszerre biztosította a lelki és a fizikai védelmet is. Az öv ma is az egyik legalapvetőbb felszerelési elem az egyenruhásoknál.

Pál, tehát nem hiába kezdi a hívő ember lelki fegyverzetének felsorolását ezzel, hiszen ez az öv mindennek az alapja. Ahogyan a deréköv körülveszi az embert, úgy kell a hívő embert is körülöleveznie az igazság szeretetének. Az „*igazságszeretet*” (új ford.), vagy más szavakkal „*igazlelkűség*” (Károli ford.) ugyanazt jelenti: Isten Igéjének hittel való befogadását és követését. Az ember Istent a Biblián keresztül ismerheti meg, mert ő abban jelenti ki magát. Úgy születünk, hogy az elménk, értelmünk nem ismeri Istent, szívünk érzéketlen iránta. Ő lép velünk kapcsolatba a Szentlelke által megértetett evangéliuma útján, de ugyanez a kijelentett igazság tanít, hordoz bennünket a hívő életünk során is. Éppen ezért, aligha képzelhető el keresztyén a Biblia üzenetének ismerete nélkül.

Az övként megjelenő „*igazság*” (alétea) szeretete mint kifejezés – amit itt a Szentlélek használ – jelöli mindazon kijelentést, amit Isten igaznak pecsételt, azaz az ő kinyilatkoztatott természetét,

tulajdonságait, tényközléseit, gondolatait, terveit. Érthetjük úgy is ezt az ígét, hogy burkolózzatok bele Isten igazságába, az ő beszéde vegyen körül benneteket, szavai csengjenek a fületekben szüntelen, ő legyen minden gondolatotok. A keresztyén ember tájékozódjon a Biblia alapján, az határozza meg az értékrendjét, minden gondolatát, célját, tervét. Figyelemreméltó az is, hogy Isten ilyen mozgalmas összefüggésekben beszél nekünk a hívő emberek igazsághoz való helyes viszonyáról: az igazságot „*megismerjük*” (Jn 8,32; 1Tim 2,4; 4,3; 2Tim 2,25; Zsid 10,26), „*követjük*” (Zsolt 85,14; Péld 15,9; Ézs 51,1; Ef 4,15; 1Tim 6,11), az igazságban „*járunk*” (2Jn 1,4; 3Jn 1,3-4), „*hiszünk*” (Gal 5,5; 2Thessz 2,12-13), sőt, Isten gyermekeinek ismertetőjele az, hogy ennek az igazságnak „*örül*”, azaz boldoggá teszi a szívét és gyönyörködik benne (1Kor 13,6; 3Jn 1,3; Jel 15,3). Nem meglepő az sem, hogy Isten az Igéjét „*igazság beszédének*” is nevezi (Kol 1,5; 2Tim 2,15; Zsid 5,13), így aki azt befogadja, Krisztust fogadja be. Ezek után érthető, hogy Istent csak és kizárólag igazságban lehet „*imádni*” is (Jn 4,23-24).

Ezért is kezdődik tehát minden ennek a különleges övnek a felcsatolásával, ha pedig ez nem történik meg, hiába a többi fegyver, hasztalanná válnak a kezeinkben, még a harc szükségét sem fogjuk felismerni! Ez az öv érteti meg, hogy milyen az ellenség természete, de ez az előismeret gondoskodik arról is, hogy a viaskodásunk során ne a „*levegőbe vagdossunk*” (1Kor 9,26). Az igazság ismeretének, szeretetének deréköve képez ki a többi harci eszköz alkalmazására is, és ugyancsak ez ad erőt, reményt, hogy lássuk a küzdelem célját és dicsőségét.

A MEGIGAZULÁS PÁNCÉLJA

A „*hit nemes harcában*” (1Tim 6,11-12) a következő segítségünk a „*megigazulás páncélja*” (új ford.). Ha a derékövről azt mondtuk, hogy biztonságérzetet ad, akkor ez erről a vértől még inkább elmondható. A jól elkészített mellvasat (lorica) mint páncélzatot a római fegyverkészítő kovács olyanra alakította, hogy azt az ellenség harci eszközével sohasem lehetett átútni. Ezt

nagyon jól tudták a római katonák elleneségei is. Egy valamirevaló korabeli harcos tisztában volt vele, hogy sokféle módon meg lehet támadni egy római katonát, egyet kivéve: a mellkasát védő áthatolhatatlan pajzsot. Azon keresztül nem érdemes próbálkozni. Arról minden nyílhegy lepattan, és minden dárdahegy lecsúszik, legfeljebb behorpad kicsit, de át nem lyukad! Ez a mellkast védő páncél védte a létfontosságú szerveket, így a szívet, tüdőt, és egyéb érzékeny pontokat, amik ha megsérülnek, hamar elvérzik, meghal a katona.

Isten a megigazulásnak szánta az ember testét legnagyobb felületen védő robosztus vértet hasonlatát. Az itt szereplő „*igazság*” (dikaiosüné) szó az előzőhöz képest egy másik jelentést tartalmazó bíró bibliai kifejezés. Ebben Istennek a bűnöst igazzá tévő kegyelmi munkájára utal a Szentlélek. Ez a rendkívüli fegyver biztosítja ugyanis a harcban való részvételünk jogosultságát. Tulajdonképpen azért lehetünk Isten harcosai, mert ő megigazított bennünket, ezzel pedig besorozott a „hadtestébe”. A „*megigazulás*” (új ford.; Károli ford. szerint: igazság) kifejezése Krisztus váltságára utal. Fontos látnunk, hogy Isten munkája ebben az értelemben hogyan válik itt védelmi fegyverré. Ennek gazdagságát is az imént felcsatolt „*igazságöv*”, azaz Isten megigazulásról szóló tanításának felelevenítése tárja fel előttünk. Ahogyan a páncélt feladják a katonára, úgy öltöztet fel bennünket Isten a Fia igazságába. Itt Pál apostol a kereszten történetekre mutat, arra tudniillik, hogy Jézus, az Isten ártatlan, szent, büntelen Fia igazként szenvedett a bűnösök helyett. Isten a mi bűneinket neki tulajdonította, emiatt őt a törvény átka alá helyezte. Az Úr Jézus helyettes áldozatát pedig nekünk számította be. Ezért ez az igazság nem a mi igazságunk, hanem nekünk tulajdonított igazság. Jóllehet, e kereszten végbement helycserével a természetünk nem változik meg, romlott marad, az Isten előtti helyzetünket viszont az ott történtek örökre megváltoztatják. Bűnös voltunkra Isten úgy teríti rá a szennyes állapotunkat elfedező szeretetét és kegyelmét Krisztusban, mint ahogyan a katona sebezhető és önmagában sérülékeny testét erős pán-

céllal borították be. A harcos biztonságérzete nem saját magában volt, így a hívő sem önmagában bízva lehet reménykedő és szilárd hitű. Az erőt és a védelmet a megigazulás mellvasának köszönhetjük. Ez pedig szükségképpen nagyfokú aláztatra nevel bennünket. Éppen ezt átélve és megértve mondhatta máskor Pál, hogy csakis Krisztusban van mindenre ereje (Fil 4,13), illetve hogy Isten ereje az ő erőtlensége által végeztetik el (2Kor 12,9). Vigyázzunk tehát, mert ezt az igazságot – mint ahogyan az összes többi fegyvert – sem adja Isten a tulajdonomba, mintha azzal önkényesen és szabadon rendelkezhetnék. Ezek kapott fegyverek, amik csak akkor hatékonyak, ha Istennel együtt használjuk azokat, ezért is nevezi az Ige kivétel nélkül mindet „Isten fegyverzetének” (Ef 6,13).

Ez a tény kettős értelemben is erősít bennünket: amikor a sátán vádol minket, és a szolgálatra való alkalmatlanságunkat erősítgeti, vagy régi, Isten által már megbocsátott bűneink nyomasztanak, esetleg látszólagos eredménytelenségünk, kudarcaink bénítanak, bukásaink emléke terhel, akkor gondoljunk arra, hogy Isten, Krisztusban magához fogadott bennünket, rajta keresztül néz ránk. Nem a harci

teljesítményünk miatt szeret, ragaszkodása nem a tetteinktől függ, hanem azért szeret minket, amivé Jézus váltása által lettünk: Krisztusban megigazított, családjába fogadott gyermekei. A földi szülők sem a jóságuk, kezességük, teljesítményük miatt szeretik gyermekeiket, hanem csupán azért, mert a gyermekeik. Másrészt pedig, a megigazulásában kapott kegyelem a hívőt mély hálára és imádatra ösztönzi. Kálvin, a reformátorunk, tulajdonképpen összekapcsolja e két lelki fegyvert, és nagyon helyesen tanítja, hogy „Isten az ő kiválasztottai közöttösen munkálkodik: belsőleg a Szentlélek, külsőleg az Ige által. Szentlelkével midőn elméjüket megvilágosítja, s szívüket az igazság szeretésére és követésére formálja, új teremtményekké teszi őket. A szent Igével ugyane megújulás keresésére, kívánására és megnyerésére indítja őket. Mindkettő által kezének ható erejét gyakorolja osztogatásának módja szerint.” (Institutio I., II. könyv V/5.) A megigazulás páncélja a keresztyén emberen így válik az igazlelkűség gyakorlásának legfőbb motiváló erejévé.

Végül kimondhatjuk azt is, hogy a megigazulás páncélja tulajdonképpen az üdvbizonyosságunkat is jelenti. Ha

valamiben, akkor abban a hívő keresztyénnek bizonyosnak kell lennie, hogy ott lesz a mennyben. Akik hit által a Krisztuséi, azok efelől nyugodtak lehetnek, és éppen nem maguk miatt, hanem mert hisznek az ő áldozatának tökéletes, és mindenre elegendő voltában, azaz, az üdvösségük oka Krisztusban van. Megvallhatják, hogy ez a tanítás nem nevel „könnyelmű és elvetemült embereket”, „mert lehetetlen, hogy azok, akik igaz hit által Krisztusba oltattak, a háládatosság gyümölcseit ne teremjék.” (Heidelbergi Káté 64. kérdésfelelet). Mennél jobban megértjük, hogy Isten Krisztus által hogyan tekint ránk, annál inkább őt látjuk életünk főszereplőjének, megtartójának és minden áldásunk forrásának, hiszen ő az, akiben el vagyunk rejtve (Kol 3,3), mint ahogyan a páncél is betakarja a felöltőjét.

Engedjük hát, hogy Isten hit által öltöztetgessen bennünket e lelki fegyverzetbe! „*Annak pedig, aki megőrizhet titeket a botlástól, és dicsősége elé állíthat feddhetetlenségben, ujjongó örömmel: az egyedül üdvözítő Istennek a mi Urunk Jézus Krisztus által: dicsőség, fenség, erő és hatalom öröktől fogva, most és mindörökké. Ámen.*” (Júd 1,24-25)

Hotorán Gábor / Érsekcsanád

TALPON MARADNI

„Egy mai képpel kifejezve ezt a készenléti állapotot és szándékot, ha valaki felveszi az edzőcipőjét, azt nem azért teszi, hogy kényelmesen elhelyezkedjen a nappali szoba egyik kanapéján újságot olvasni, hanem azért, hogy kimenjen a szabadba mozogni, sétálni vagy éppen kocogni. Ugyanez a mozzanat, szándék, (fel)készültség kötődik a békesség evangéliumához is.”

„és kössétek fel a békesség evangéliumának hirdetésére való készség saruját.” (Ef 6,15)

Továbbhaladva a nélkülözhetetlen lelki fegyverzet sorában, a harcos lábbelije következik, amely nem más, mint törekvés (készség) a békesség evangéliumának hirdetésére. Ugyan a saru nem fegyver, de szorosan hozzá tartozott a

római nehézfegyverzetű gyalogos katonára teljes menetfelszereléséhez. Enélkül a katona képtelen lett volna biztonságosan mozogni, vállalni a hosszú, sokszor erőltetett menetelést, előrenyomulást, valamint segítette a stabil megállást, hogy szilárdan megvetesse a lábát, az ne csússzon meg harc közben. A saru általában bőrből készült, nehéz vasalt talpa volt, alkalmanként szögekkel kiverve, ezzel is megerősítve a harcos járását. A mezítelen lábú katona használhatatlan volt a harcban. A sorban azért következik a saru, mert feltehetően az apostol követte a menetfelszerelés felöltésének a sorrendjét.

Vajon mi az az evangéliumi igazság, amit Pál apostol a sarut viselő katona képéhez rendel, és ezáltal mire ösztönzi itt Isten az ő mindenkori népét?

Gyors és leegyszerűsített válasz az, ha annyit mondunk: evangélizáljunk (!), hiszen nem másra buzdít itt az apostol, mint hogy hirdessük az evangéliumot. Természetesen ez a Bibliának egy nagyon fontos üzenete, mégis mélyebbre tekintve ennek az Igének a jelentésében, gazdagabb üzenet tárul elénk. De haladjunk sorjában, és bontsuk ki a saru képét, valamint az apostolnak a képhez kapcsolódó üzenetét! Ez utóbbit Pál egy bonyolult kettős birtokviszonyos kifejezéssel így mondja: „a békesség evangéliumának készsége” (Károli), s más bibliafordítások is csak körülírással, magyarázva tudják visszaadni jelentését: „felsaruzva a lábatokat a békesség evangéliuma hirdetésének a készségével” (ÚFO), „sarut húzva lábatokra, készen a békesség evangéliuma hirdetésére” (RÚF).

A békesség evangéliuma talán nem szorul részletesebb magyarázatra, csak néhány észrevételt tegyünk vele kapcsolatban. Pál apostolnak nagy témája ez az Efézusiakhoz írt levélben. A 2,14–17-ben ezt olvassuk: „mert ő a mi békességünk, aki a két nemzetséget eggyé tette, és az ő testében lebontotta az elválasztó falat, az ellenségeskedést, miután a tételes parancsolatokból álló törvényt érvénytelené tette, hogy békességet szerezve a kettőt egy új emberré teremtsen önmagában. Megbékéltette mindkettőt egy testben Istennel a kereszttel, miután megölte az ellenségeskedést önmagában, és eljött, békességet hirdetett nektek, a távoliaknak, és békességet a közelieknek.”

Pál szerint a békesség messze több, mint valami belső nyugalmi állapot. A békesség maga Krisztus, aki elvégezte a megbékéltetés nagy szolgálatát, miután a kereszttel megölte az ellenségeskedést. Akik egykor Isten ellenségei voltunk megbékéltetett övele, és megbékéltette a két nemzetséget is (a zsidót és a pogányt) egymással. A békesség megbékélt kapcsolatokat és közösségeket jelent. Az evangélium szíve tehát a békesség, méghozzá a megbékélés értelmében: ahhoz, hogy Istenhez tudjunk menni, Krisztus megbékéltet Istennel. Sem önvád, sem mások vádaskodása ebben nem tarthat bennünket vissza, és nem is bizonytalaníthat el. Ezért mondja Kálvin, hogy a békesség evangéliumának hatása az, ami vissza tudja adni lelkiismeretünk nyugalmát. „Ha elfogadtuk az örömhírt, és élvezzük az általa hozott békét Istennel és egymással, akkor a lehető legjobban megvetettük a lábunkat a gonosszal való harchoz” (Stott). És újra Kálvinnal szólva „úgy kellene nekünk is felsaruzni magunkat az evangéliummal, hogy segítségével sértetlenül vándoroljunk át ezen a világon.” Az evangélium tehát, méghozzá a békesség evangéliuma nem a kezdeti lépés a keresztyén ember életében, amin aztán hamar túljut, túllép, gyorsan a háta mögött hagy valami mélyebb tanításért, nagyobb igazságért. Hanem maga az evangélium az, amely által éljük keresztyén életünket, megerősödünk benne, napról napra megújulunk általa, az

evangélium a válasz minden problémára, kulcs minden zárt ajtóhoz, általa jutunk át életünk akadályain. Ezért ha valami nem működik keresztyén életünkben, gyülekezetünkben, gondoljuk át, és tartsunk önvizsgálatot: hiszünk-e az evangéliumban, hisszük-e, hogy az „Isten ereje minden hívőnek üdvösségére” (Rm 1,16), hogy az gyümölcsöt terem, és növekedik szerte a világon (Kol 1,6)?

Pál azonban nem pusztán annyit ír, hogy a békesség evangéliumát mint sarut vegyék fel az efézusiak, hanem még hozzászól egy hangsúlyos szót: a békesség evangéliumának a készségét. Fontos ez a szó: készenlélet, készséget, felkészültséget jelent. Amikor a katona felkötötte a saruját, az azt jelentette, hogy kész az indulásra, felkészült a harcra. Egy mai képpel kifejezve ezt a készenléti állapotot és szándékot, ha valaki felveszi az edzőcipőjét, azt nem azért teszi, hogy kényelmesen elhelyezkedjen a nappali szoba egyik kanapéján újságot olvasni, hanem azért, hogy kimenjen a szabadba mozogni, sétálni vagy éppen kocogni. Ugyanez a mozzanat, szándék, (fel)készültség kötődik a békesség evangéliumához is. Készséggel vinni a békesség evangéliumát a legkülönbözőbb helyekre, élethelyzetekbe. Az újabb bibliafordítások még a hirdetés szóval is kiegészítik ezt a verset, aláhúzendó ezt a nagyon fontos üzenetet: úgy tekinteni önmagunkra és gyülekezetünkre is – elvégre Pál ezt egy gyülekezetnek írja –, mint Krisztus békeköveteire, akiknek a békesség evangéliumának a képviselője a küldetése. Azonban fontos, hogy a „hirdetés” szót ne szűkítsük pusztán a szavakra. A békességet kapott ember egész életével ezt hirdeti. „Keresztyénnek lenni azt jelenti: Krisztus-forma, Krisztus-szabású, felkészült, karbantartott, útrakész, felsaruzott emberként élni.” (Cseri K.)

Vizsont tudjuk azt is személyes tapasztalataink alapján, hogy a realitás sokszor más. Éppen ez a készség hiányzik belőlünk. Amikor Kálvin ehhez a szakaszhoz írt magyarázatában a készség szó jelentését fejtegeti, azt mondja, hogy félre kell tennünk minden akadályt, ami visszatartana bennünket, hogy teljesítsük küldetésünket, különösen is tudva azt, hogy „természetünknel

fogva lomhák és restek vagyunk”, és ezenfelül „a legkisebb ellenállás is elbátortalanít bennünket.” Szembe kell néznünk tehát a restségünket okozó külső és – különösen – belső tényezőkkel: a hiúsággal, a hátrátételtől, ill. emberek véleményétől való félelemmel, a kisebbségi érzéssel stb. Mindezek leküzdésére bátorít bennünket lefelében – Pálhoz hasonlóan – Péter apostol is: „Ellenben az Urat, a Krisztust tartsátok szentnek szívetekben, és legyetek készen mindenkor számot adni mindenkinek, aki számon kéri tőletek a bennetek élő reménységet” (1Pt 3,15). Azért fontos tehát a békesség evangéliumának saruja és a szívbéli készség, mert egyedül csak az tudja használni is a harcban az Istentől kapott teljes lelki fegyverzetet, aki talpon marad.

Dr. Komlósi Péter Attila / Siklós

PECZNYÍK PÁL **IDŐ NEM LESZ!**

Időnk száguldva siet,
megállítani nem lehet!
Áldjuk Istent, a dicsőt,
megállítja az időt!
Kezdődik a Végtelen,
időt: nem mér senki sem.
Eszünkbe sem jut az éj,
Atyánk lesz ott, égi fény.
Nem vetkőzünk, öltözünk,
nem kopik el öltönyünk.
Nem lesz csonka, sem beteg,
gyógyszer nem kell senkinek.
Nem látunk őrt, katonát
védeni: béke honát.
Börtönben sýnlő rabot,
csak mosolygó szabadot.
Nem lesz irigység, közöny,
csak béke, boldog öröm.
Munkát ad majd Istenünk,
lustán nem tétlenkedünk.
Nem lesz bűn, nem vétkezünk,
egy családot képezünk.
Milyen lesz majd új honunk?
Arról keveset tudunk.
Mit Atyánk készít nekünk,
nem fogja fel képzetünk.
Egyet mégis csak tudunk,
velünk lakik majd Uruk.
Mindig látjuk, halljuk Őt,
Atyánkat: mint családfőt.

A HIT PAJZSÁVAL AZ ÜDVÖSSÉG SISAKJÁBAN

„Az üdvösség sisakja képével tehát arra bátorítja a hívő embert és hívő népet, hogy gondolatait, értelmét, tulajdonképpen egész lényét mindig az a bizonyosság határozza meg, hogy Jézus Krisztussal üdvössége van már most földi életében. Halála után pedig a mennyben ez az üdvösség örökkévaló lesz Jézus eljövetelekor az új égen és új földön.”

„Mindezekhez vegyétek fel a hit pajzsát, amellyel a gonosz minden tüzes nyilát kiolthatjátok. Az üdvösség sisakját is vegyétek fel...” (Ef 6,16-17a)

Milyen megnyugtató lehetett Jairus számára otthona felé kísérni Jézust, hiszen tudhatta, nemsokára meggyógyul a kislánya! Annál elkeserítőbbé vált azonban minden, amikor még útközben lánya halálhírért közölték vele. Jézus, tudva ezt, azonnal megszólalt, és így bátorította: *„Ne félj; csak higgy, és meggyógyul.”* (Lk 8,49-50). Az Úr Jézus úgy beszélt Jairusnak a hitről, mint ami pajzsként védheti reménytelennek tűnő helyzetében.

Pál az Isten fegyverzetének következő darabját bemutatva a hit pajzsáról ír. A védekező fegyverek közül kiemelkedő szerepe volt a pajzsaknak, ami a nehézfegyverzetű római katona egész testét eltakarta, így védve őt az ellenség gyilkos nyilaitól. Nem volt könnyű hordani, de viselőjének védelmet nyújtott minden irányból. Sőt, alakzatba összeállva egymást is védhették, áthatolhatatlan falként.

A bibliai kép lelki üzenetében is érzékelteti a fontosságát, amikor így vezet be gondolatát: *„Mindezekhez vegyétek fel...”*. A már meglevők mellé mindenképpen szükség van erre is. Megértjük ennek a lelki fegyvernek a fontosságát, ha végiggondoljuk a hit szerepét a hívő ember és a közösség életében, ahogy erre más helyen is utal az Ige: *„erősek lévén a hitben”* (1Pt 5,9).

A hit számunkra tulajdonképpen az Úrral való személyes szeretetközösségünket jelenti: az ő személyét, és mind-

azt, amit kijelentett, elvégzett értünk, bűnösökért. Pontosán azért vagyunk lelki harcban is, mert őhozzá tartozunk. A hit pajzsának felvétele tehát azt is jelenti, sőt legelőször azt kell jelentse, hogy tudom, kié vagyok, kihez tartozom.

Az ellenség tüzes nyilai is azért veszélyeztetnek, mert az Úrral való közösségünket akarják megrontani. A Rm 8,35 szerint: *„Ki szakíthat el minket Krisztus szeretetétől? Nyomorúság vagy szorongatás vagy üldözés vagy éhség vagy mezítelenség vagy veszedelem, vagy fegyver?”*

Az ellenség nyilai nem csupán éles és gyilkos fegyverek. Éghető anyagba mártott, kilövés előtt meggyújtott tüzes nyilak azok, a Sátán csábító, megfélemlítő kísértései, támadásai, hogy kételkedővé, erőtlenné, önzővé, gyűlölködővé vagy gonosszá tegye az Isten harcosát. Gondoljunk arra, hogy Dávid milyen hatalmasat bukott Betsabéval való vétkével. S az egész azzal kezdődött, hogy nem ment harcba háború idején (2Sám 11).

Az Úr azonban helyreállította Dávidot. Érthetetlen kegyelme nagyságát pedig abban mutatta meg, hogy Betsabétól született az a Salamon, aki Isten ígérete alapján a Messiás egyik őse volt (2Sám 12,24-25). Ebben is azt akarta kijelenteni, hogy milyen Istene ő a hívő népek. Erre az Úrra tekinthetünk hittel, az ő szavához ragaszkodhatunk, az ő ígéreteibe kapaszkodhatunk, az ő akaratának engedelmeskedhetünk, amikor a hit pajzsát tartjuk a kezünkben.

Nem arról van tehát szó, hogy nem érhetnek támadások, nem veszélyeztethetnek a gonosz nyilai. A gonosz minden tüzes nyiláról beszél az Ige, tehát a teljes tárházzal. De arról nincs szó, hogy a hívőnek, a hívő népeknek kellene valamit tennie a támadások ellen. Itt az Úr személye a döntő, az ő szabadító, megtartó munkája. Emlékszünk: a hit mindig arra épül, aki az Úr, és amit ő tett (Zsid 12,1-2). Az Úr személyét és tulajdonságait az Ige kijelentéséből ismer-

hetjük meg. Kálvin is ezért beszél magyarázatában a hit és az Isten Igéje elválaszthatatlan kapcsolatáról.

Dávid, a Góliát elleni harca előtt Saul királynak is arról tett biznyságot, hogyan tapasztalta meg pásztorként Istene szabadítását a vadállatok legyőzésénél. Az Úr szabadításában bízott az óriás filiszteussal szembeállva is. A hétköznapok idején átélt védelem, megtartás a rendkívüli kísértések, támadások során is erős bizalmat jelenthet a szabadító, megtartó Úrban. Ismét emlékezzünk arra: nekünk nem nagy hitre, hanem a nagy Istenbe vetett hitre van szükségünk, aki Igéjéből megismerhető.

A hit pajzsa Dávid kezében a hitben erőtlent királyt és népet is védelmezte. Fontos itt a többszám: *„a gonosz minden tüzes nyilát kiolthatjátok”*. Lehet a közösség tagja olyan erőtlent, kishitű, sőt védekezésre is képtelen lelki testvér, akit az Úr eszközeként a hitben erősebb, vagy a közösség vesz körül védelemmel. Egyszer Dávid szorult támaszra, mert Saul üldözte. S Isten védelmezte Dávidot, mert nem engedte, hogy Saul rátaláljon. Dávid azonban valamiért félni kezdett, elbizonytalanodott. Ebben a nehéz helyzetében Jonatán, a barátja lett az Úr segítő eszköze: *„és erősítette az Istenbe vetett bizalmát.”* (1Sám 23,16 – új ford.).

S a hit pajzsa kapcsán az üzenetben itt már nem is csupán védekezésről lehet szó, hanem támadásról, győzelemről is. A hitben erőtlent megerősíti az Úr, a hitben még nem járó pedig magához vonja, kegyelmébe fogadja övéi által, akik megélik hitüket, és sokakat az igazságra visznek (Dán 12,3). A János első levele 5,4 szerint is: *„...az a győzelem, amely legyőzte a világot, a mi hitünk”,* a győztes Úr győzedelmes katonáinak győzelme.

Az üdvösség sisakja is erre a győzelemre utal. A sisak a katona fejét védi, ezért a pajzshoz hasonlóan rendkívül fontos része a fegyverzetnek. A bibliai kép jelentésében az üdvösségre utal az apostol. A pajzshoz hasonlítva ismét el-

folytatás a melléklet után

mondhatjuk, hogy az üdvösség sisakja is az Úrral való szeretetközösségünket jelenti. A bűnös ember számára üdvösség, megtartás e földi életben és az eljövendő örök életben, mert Jézus Krisztussal került hit által szeretetkapcsolatba.

Az üdvösség sisakja kijelentés jelen és jövőbeni aspektusa igazságáról az 1Thessz 5,8 alapján is szólhatunk, ahol Pál az üdvösség reménységének sisakjáról ír. Az üdvösség a jövőben valósul meg, de mivel reménység is, már most meghatározza a jelen valóságát, sőt, a múlttal is összekapcsol. A reménységünk alapja ugyanis mindig az Úrnak a múltban elvégzett üdvözítő tette és kegyelmes ígérete. S csak idő kérdése a beteljesítése.

Az üdvösség sisakja képével tehát arra bátorítja a hívő embert és hívő népet, hogy gondolatait, értelmét, tulajdonképpen egész lényét mindig az a bizonyosság határozza meg, hogy Jézus Krisztussal üdvössége van már most földi életében. Halála után pedig a mennyben ez az üdvösség örökkévaló lesz Jézus eljövetelekor az új égen és új földön.

A Filippibeli testvéreinek Pál a börtönből írta meg, hogy akár meghalni is kész az Úr nevéért. Sőt, számára az kívánatosabb is lenne, hiszen akkor elköltözhetne az Úrhoz. De érezte a földi szolgálata áldásait, lehetőségeit is szeretett testvérei között, ezért kívánt még köztük maradni, az Úrtól kapott küldetését értük is elvégezni. (Fil 1,20-24). Az üdvösség sisakját hordva tele volt a szíve az Úr, és ezáltal az ő drága

népe iránt érzett szeretettel, örömmel. Tapasztalta is azt, amire bátorított: *„Örüljete az Úrban mindenkor; ismét mondom: örüljete! A ti szelídlelkűségeitek legyen ismert minden ember előtt. Az Úr közel!”* (Fil 4,4-5).

Az Úr Jézus eljöveteleig a világban élő hívő nép tagjaként most még lelki harcot vívunk, sajnos néha csatákat is veszíthetünk az ellenséggel szemben. Ilyenkor még vádolhat is a Sátán, és akár üdvösségünk felől is próbál elbizonytalanítani. De ha felvesszük az üdvösség sisakját, az azt is jelenti, hogy tudatosíthatjuk, az üdvbizonyosságunk alapja is az Úr személye és kijelentett szava, ígérete. *„...tudjátok: nektek, akik hisztek az Isten Fiának nevében, örök életetek van”* (1Jn 5,13).

Ahogy a Jó pásztor példájánál ki is emelte Jézus: *„...és senki sem ragadja ki őket a kezemből”* (Jn 10,28). Az övéi, mint a pásztor ölében tartott bárány, jó kezekben vannak: a Megtartó kezében. Az üdvösségünk titka, ára az az Úr Jézus Krisztus, aki szabadító, megtartó lett számunkra. Nemcsak a bűnt, halált, hanem az Istentől való elhagyatottság kárhózatát is vállalta helyettünk és értünk. Nekünk soha sem kell megtapasztalnunk tehát, amit ő elhordozott a kereszten: *„Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet?”* (Mt 27,46)! Az örök elveszettség állapotából ragadott ki, hogy mindörökké – itt, és majd egykor odaát – boldogan élhessünk.

A boldogság, az Úrban való öröm a nagyon nehéz pillanatokban, vagy akár időszakokban is betölti övéi életét,

gondolatait. Az üdvösség ugyanis nemcsak az örökélet ajándékát, hanem a földi élet bajai, betegségei, akár teljesen reménytelennek tűnő dolgai megoldódását is jelentheti. Az Úr Jézus jelenléte, szabadítása ilyen értelemben is csodát jelentett Jairus számára. Jairus leánya csakugyan megtartott, csodálatosan megelevenítette őt az Úr. Az édesapa számára Jézus jelenléte és a belé vetett bizalomra bátorító ígérete: *„Ne félj, csak higgy!”* tehát az üdvösség sisakja felvételének lehetőségét is jelentette. Jézusra kellett koncentrálnia, teljes mértékben rábíznia mindent a lehetetlennek tűnő helyzetében.

De bárhogyan alakul az életünk, annak minden napját az Úr eljöveteleig ígéretében élhetjük. Az Urat várjuk! Az üdvösség sisakját felvevő hívő ember és közösség tehát türelmesen tud várni az Úrra, és ha kell, akár az Úr szabadítására is (JSir 3,26). Teljes bizonyossággal átérzi jelenlétét, örömét, békességét, és minden nap reménységgel várja eljövetele. *„Várjad az Urat, légy erős, bátorodjék a szíved, és várjad az Urat!”* (Zsolt 27,14).

Isten fegyverzetében, a hit pajzsával, az üdvösség sisakjában harcoljunk hát az Úr seregében. Biztos a győzelem, hiszen győzött az Úr, és mindig is győzni fog. Ezért is bátorítja övéit, így minket is: *„A reménység Istene pedig töltsön be titeket minden örömmel és békességgel a hitben, hogy bővülkedjete a reménységben a Szentlélek ereje által!”* (Rm 15,13).

Földvári Tibor / Budapest

A LÉLEK KARDJA

„A Lélek kardja megérteti, hogy Isten szent, akinek nincs közössége a bűnnel. Azt is meglátjuk, hogy lázadók vagyunk, akik súlyosan vétkezünk Isten parancsai ellen. De a Lélek kardja összekapcsolja a bűnös embert és a Megváltót, mert helyet készít Krisztus és az ő megváltó műve számára a mi életünkben.”

„... vegyétek fel a Lélek kardját, amely az Isten beszéde.” (Ef 6,17b)

A lelki fegyverzet utolsó darabját vesszük számba. Ez különbözik minden

eddig alkotóelemtől, mégpedig három szempontból is. Az eddigi fegyverek a test egy bizonyos részét védték, és védelmet jelentettek a katona számára. A kard azonban nem csak védekező fegyver, támadni is lehet és kell vele. A Lélek kardjával először is ellenállhatunk az ördögnek. Ezt az egész Újszövetség hirdeti. Az ördög minket félelembe akar kergetni, terrorizálni akar. Ő a hazugság atyja, de a terroristák atyja is, akik mostanság mindenütt félelmet és rettegést keltenek az embe-

rekben. Az ördögnek sok és kifinomult módszere van erre. Nagyon jól tudja, hogy hogyan érhet el sikert. Ha nem létezne a Lélek kardja, akkor mi állandó vereségre lennénk ítélve. Ezért nagyszerű, hogy ez a fegyver a kezünkben van, amivel védekezhetünk, de támadhatunk is, amit haszonnal forgathatunk életünk minden helyzetében.

A Lélek kardja kifejezés sok kérdést vet fel az ige és Lélek kapcsolatáról. Mindig is voltak olyan emberek, akik a Lélek kardjáról hallva arra gondolnak,

hogya a Lélek direkt módon ad szavakat, igéket nekünk. Ez nagyon veszélyes dolog, hiszen az emberi érzelmeket, sugallatokat helyezi előtérbe. Ezt vallják a karizmatikus és misztikus mozgalmak. Az ilyen emberek gyakran mondják: „a Lélek ezt és ezt mondta nekem.” Az ilyen „mondások” azonban gyakran ellentétben állnak azzal, amit az ige mond, és sokszor semmi közük a Lélekhez. Az ige és Lélek elválaszthatatlanok egymástól. Nagy veszélyben van az, aki emberek szavát fontosabbnak tartja Isten igéjénél. Az ilyen emberek nem a Lélek ige általi bizonyosítást tartják fontosnak, hanem az emberek ige nélküli bizonyosítást. Mindig valami rendkívüli, szenzációs kijelentésre várnak, és megvetik az igét, pedig itt Pál apostol ezt nevezi a Lélek kardjának. Egy másik tévedés, amikor a Lelket azonosítják az Isten igéjével. Ez az intellektualizmus, a racionalizmus, amely az értelmet ülteti a trónra, szintén veszélyes.

A Lélek kardját használni kell, amire Jézus példát is mutatott nekünk. Amikor a Sátán megkísértette őt, a Lélek kardját használva mind a három helyzetben azt mondta: „*meg van írva*”. Jézus a megfelelő módon és a megfelelő időben használta a Lélek fegyverét, örök példát adva ezzel nekünk is. Nem lehet eléggé hangsúlyozni, hogy az ige és Lélek között lényegi kapcsolat van, ezért nem lehet őket elválasztani egymástól. Az ige alapján határozottan valljuk, hogy a teljes Írás Istentől ihletett. A Lélek által ihletett (nem diktált) Bibliában hiszünk. Ezt különösképpen a mi időnkben nagyon szükséges hangsúlyozni, amikor az ige tekintélyét minden lehetséges módon, egyházban és egyházon kívül alá akarják ásni. A Bibliát úgy kezelik, mintha az csak emberi tapasztalatok, történések, vélekedések gyűjteménye lenne, éppúgy, mint minden más könyv is. Így a Lélek kardjának már nem lesz semmilyen tekintélye. Mi hisszük és valljuk, hogy a Szentírás írója a Szentlélek, még akkor is, ha nagyon jól tudjuk azt is, hogy a Szentírás szavait emberek írták le, és így az ő írásaik magukon hordják személyiségük sajátos jegyeit, emberi vonásaikat. Éppen ez adja a Szentírás gazdagságát, sokszínűségét. De minden könyvön érződik az

isteni ihletettség. Ha ez nem így lenne, akkor kár a fáradságért, hogy a Lélek kardját kezünkbe vegyük. Akkor más könyvet is használhatnánk. Ám a Lélek kardjának isteni jellege van, ez nem emberi, hanem isteni fegyver. Éppen ezért ezt nem is emberi módon kell használni.

Az elmondottakból most már az következik, hogy a Lélek kardjának ereje van, mégpedig hatalmas ereje. A Lélek kardja ellenállhatatlan, legyőzhetetlen. Lássuk meg ennek az erőnek néhány vonását a mi életünkben.

LUKÁTSI VILMA AZ Ő HANGJA

Gyapjas kicsi bárány, vidáman, sután
szaladt új meg újabb fücsomó után,
nem vette észre, hogy elhaladt a nyáj,
és egyre szürkébb az esti homály.

Keserűen béget, tudja: egyedül
ebből a nagy bajból meg nem menekül!

Végül vaksötét lesz. Feltámad a szél.
Bégetni sem tud már, halálosan fél.

VALAKI megszólal.
Őhozzá beszél...

A Hang! Szíve dobban, megismeri már!
Hetedhét határon követi a nyáj.

Míg a Hangot hallja, ő sem veszhet el!
Érte jön a Pásztor,
itt van már közel!

Először is a Lélek az, aki megérteti velünk az igét. A Lélek nélkül a Biblia bezárt, csukott könyv marad számunkra, aminek üzenetét nem értjük meg. A Lélek nélkül a bűnről való beszéd bolondság az ember előtt, s még sokkal inkább a keresztről, a megtérésről, megújulásról, megszentelődésről való beszéd. Ezek lelki dolgok, amiket a testi ember nem tud megérteni. De a Lélek megérteti velünk a Szentírást, s így az már számunkra nem csak egy érdekes, tanulságos, lebilincselő irodalmi könyv, hanem egy személyesen hozzánk szóló, bűneinket leleplező, de ugyanakkor vigasztaló, bátorító, életünket átformáló könyv lesz. A Lélek által kapunk választ életünk legalapvetőbb és legégetőbb kérdéseire. Ilyen kérdések foglalkoztathatnak minket: Hogyan jutunk

hitre? Hogyan növekedhetünk a hitben? Miként lesz Krisztus műve a miénk? Hogyan igazulunk meg Isten előtt? Milyen módon élhetünk Isten dicsőségét szolgáló életben? Hogyan győzhetjük le a kísértéseinket? Mi lesz velünk halálunk után?

A Lélek kardjának használata azt is jelenti, hogy megérthetjük Isten cselekvésének nagy összefüggéseit. A Lélek kardja megérteti, hogy Isten szent, akinek nincs közössége a bűnnel. Azt is meglátjuk, hogy lázadók vagyunk, akik súlyosan vétkeztünk Isten parancsai ellen. De a Lélek kardja összekapcsolja a bűnös embert és a Megváltót, mert helyet készít Krisztus és az ő megváltó műve számára életünkben.

A Lélek kardja arra is megtanít, hogy miként kell az igét használni úgy, hogy az az életünk különböző helyzeteiben megszólaljon, és eligazítást adjon a felmerülő kérdésekben. Megtapasztaljuk, hogy életünk nagyon nehéz, kétségbeejtő helyzeteiben megvigasztal, a kísértésekben megerősít, amikor a világ csalogat, akkor megtart Isten mellett, amikor bűnös gondolatok támadnak elménkben, akkor elűzi azokat, amikor kételkedünk Isten szeretetében, gondviselésében, akkor bizonyosságot ad, amikor nem látjuk a következő lépést, akkor a Lélek, az ige utat mutat, tanácsol és vezet az élet különböző helyzeteiben. Mert nagyon nehéz idők jöhetnek a hívő ember életében is, amikor úgy érzi, hogy már nem bírja tovább, hogy el fog esni, és vesztes lesz a küzdelemben. Súlyos kérdések fogalmazódnak meg a lelkében: miért jött mindez rám, miért engedte ezt meg Isten? De ilyenkor meghalljuk a Lélek által Jézus szavát: „*E világon nyomorúságokat lesz, de bízzatok, én legyőztem a világot.*” (Jn16,33). Lehetnek olyan idők, amikor valami miatt eltávolodunk az Úrtól. A világ vonzása felerősödik bennünk, mert az ördög nagyon jól ismeri gyenge pontjainkat, és tudja, hogy hol kell támadnia minket. Van, akit egy szenvedély kerít hatalmába, a másikon a testiség uralkodik el. Ismét egy másik felfuvalkodik, elbízta magát. Van, akit az anyagiak kísértenek, és földi kincseket gyűjt a mennyieik helyett. Más meg kételkedni kezd, hogy vajon igaz-e

Isten ígéje, és be fog-e teljesedni mindaz, amire ígéretet kaptunk? Az is kísérti a hívő embert, hogy Isten vajon igazságos-e a cselekedeteiben? Ha igen, akkor miért enged meg annyi igazságtalanságot ebben a világban? Miért nem bünteti meg azonnal azokat, akik parancsolatait lábbal tapossák, és miért nem jutalmazza meg azonnal azokat, akik az ő parancsolataiban járnak? Ezek a kérdések még a Bibliából ismert személyek szívében is jelen voltak: gondoljunk Jóbra, vagy a zsoltárírókra. Egy másik kérdés is kísérti a hívő embereket, ami így hangzik: Irgalmas-e az Isten? Ők nem tudják összeegyeztetni a saját és a világ életének eseményeit Isten szeretetével és irgalmával. Hányan fordultak már el Istentől, mert meginogtak az Isten szeretetében vetett hitükben! Ilyenkor a Lélek kardja, Isten ígéje meggyőző erővel hirdeti: *„Ki szakíthat el minket Krisztus szeretetétől? Nyomorúság vagy szorongatás vagy üldözés vagy éhség vagy mezítelenség vagy veszedelem vagy fegyver?”* A kérdések sorára a választ is megtaláljuk: semmi, mert *„mindezekben felettébb diadal-maskodunk az által, aki szeret minket”* (Rm 8,35.37).

Hogyan működik a Lélek kardja az élet mindennapi, gyakorlati helyzeteiben? A Lélek kardja először megsebez: rámutat arra, hogy születésünktől fogva bűnösök vagyunk, ezért el kellene kárhozzunk Isten igazságos ítélete által. De nem csak általánosságban mutatja meg, hogy bűnösök vagyunk, hanem felfedi konkrét, elkövetett bűneinket is. Megmutatja, hogy hazudtunk, szeretetlenek voltunk, tisztátalan gondolatoknak, cselekedeteknek adtunk helyet az életünkben, hogy sokszor nem tettük meg a jót, amit megtehettünk volna, és még sorolhatnám tovább. Ez a megsebzés persze nem kellemes, hanem nagyon is fájdalmas dolog. Pontosan olyan fájdalmas, mint amikor az orvos használja az operáló kését. Isten ígéje először mindig fájdalmat, Isten szerinti szomorúságot okoz. A Szentírásban sok példát találunk erre. Gondoljunk arra a jelenetre, amikor a fogságból hazatért népnek a papok, próféták felolvassák a törvényt, és azok elkezdenek keservesen sírni. Amikor Jézus kijelentését követően tekintete is

leleplezi Péterben a gyáva tagadót, akkor ő is keservesen sír. Ám ez a kard nem csak megsebez, hanem be is gyógyít. Gyógyító ereje abban nyilvánul meg, hogy rámutat Krisztus golgotai áldozatára, Isten érthetetlen szeretetére, kegyelmességére, bizonyossá tesz afelől, hogy Isten a megbánt és megvallott bűnt megbocsátja, mintha azt nem is követtük volna el. Nem csak megbocsátja bűneinket, hanem háta mögé veti, elfelejti azokat, nem emlékezik meg többé róluk. Amikor ezt megértjük, átéljük, ez óriási változást hoz: megváltozik jellemünk, magatartásunk, Istenhez és emberekhez való viszonyulásunk. Az oroszánból bárány lesz Isten csodálatos és hatalmas munkája során.

A Lélek kardja győzelmet ad. A magunk erejével mi mindig vesztesek maradnánk a Sátán támadásaival szemben. Az ige, a Lélek kardja, amiben ott van a Szentlélek ereje, a Sátánt menekülésre készíti. A Sátán hatalmas, sok mindennel el tud bánni, sok mindent le tud győzni, de az ige felett sohasem tud diadalmaskodni, az mindig legyőzi és megsemmisíti őt; az igével folytatott harcából mindig megszégyenítve kerül ki.

A Lélek kardja bizonyosságot is ad, megerősít, erőt ad. A keresztyén ember számtalanszor tapasztalja, hogy megáll a nehéz próbákban, egy-egy bonyolult, nehezen átlátható helyzetben rátalál a jó megoldásra. Alapvető féltékenységünk helyét bátor bizonyosságtétel veszi át, amikor Isten bennünk végezett munkájáról isteni megerősítéssel szólunk. Magunk is rácsodálkozunk, amikor Isten legyőzi bennünk a félelmeinket vagy előítéleteinket.

Azt is világosan kell látnunk, hogy mivel az ige a Lélek kardja, amikor az elkezd vágni, megtörténik a kettészakadás, az elválás. Nem kell félnünk attól, hogy az ige megosztja az embereket. Erdélyben sokszor megtörtént, hogy élő hitű lelkipásztor került egy gyülekezetbe, aki komolyan hirdette az ígét, sokan élő hitre jutottak, de nagy felbolydulás támadt, és nem egyszer el kellett mennie a lelkipásztornak a gyülekezetből, mert az egyházi felsőbbség azt mondta, hogy megosztotta a gyülekezetet. De ez nem új keletű jelenség. Gondoljunk csak az első pünkösöd

napjának az eseményeire! Péter ige-hirdetése nyomán némelyek megkésredtek szívében, és feltették a kérdést, hogy most mit kell cselekedni. Pétertől válasza alapján megtérve és megkeresztelkedve csatlakoztak a gyülekezetekhez. A többiek viszont csak a csúfolódásig jutottak, és minden változás nélkül távoztak el az ünnepről. Nem döbbenetes ez? Egyik ember meglágyul Isten ígéjének hallgatása közben, a másik azonban megkeményedik. Mindig is voltak és lesznek olyanok, akik elfogadják az ígét, mások azonban keményen és dacosan elutasítják azt. Egyesek átmennek a halálból az életre, mások megmaradnak a halálban és a kárhozzatban.

Ezért ígét hallgatni, a Lélek kardját használni mindig óriási felelősség. Mert az mindig vagy kegyelmet, vagy ítéletet jelent a mi számunkra. Vagy az Isten szerinti életet, s egyúttal az örök életet jelenti, vagy pedig egyre jobban a halál felé sodor minket.

Végül lássuk meg, hogy mekkora ajándék és kegyelem, hogy Isten a Lélek kardját a kezünkbe adta! Ezzel vívhatjuk meg a harcokat minden időben és minden helyzetben. Vegyük hát kezünkbe a Lélek kardját, hogy nehogy arra a sorsra jusson, amire Petőfi „magyar nemeséé”, ami „fogason függ, rozsdá marja, rozsdá marja, nem ragyog.” Ha eddig talán még nem értettük meg ennek fontosságát, akkor épp ideje, hogy megértsük, és ezt a kardot kezünkbe vegyük. Élünk naponta Isten ígéjével, hogy a Lélek kardja végezhesse a munkáját az életünkben. Felelősség, de ugyanakkor kiváltság is, hogy a Lélek kardját magunkra ölthetjük egyik legértékesebb lelki fegyvertként, és használhatjuk azt szívünk utolsó dobbanásáig.

Az sem véletlen, hogy a lelki fegyverzet bemutatása után Pál sokat beszél az imádságról, és a gyülekezetet is kéri, hogy imádkozzanak érte. Ezen fegyvereket csak imádságos lelkülettel, szüntelenül könyörögve lehet magunkra venni és használni. Imádkozzunk azért, hogy Isten népe éljen ezekkel az ő dicsőségére! Az ég és a föld elmúlik, de Isten ígéje, a Lélek kardja nem múlik el.

Lőrincz István / Marosvásárhely

IMÁDKOZVA

„Az imádság nem fejben dől el, hanem szívből fakad, amit nem lehet megtanulni.”

„Minden alkalommal minden imádsággal és könyörgéssel imádkozzatok a Lélek által. Ebben legyetek éberek minden állhatatossággal és könyörgéssel az összes szentekért...” (Ef 6,10-18)

Amikor a lelki fegyverzetről olvasunk vagy beszélünk, sokaknak úgy tűnik, hogy a Lélek kardja az utolsó a felsorolásban, pedig Pál apostol azonnal hozzáfűzi a felsoroltakhoz az imádság fontosságát.

Tehát az imádság is hozzátartozik a lelki fegyverzethez, és bár a felsorolás végén található, igen fontos szerepe van. A lelki fegyverzet önmagában is nagyon fontos védelmi és támadó eszközökből áll az ellenséges támadások idején, de imádság nélkül, a „főhadiszállással” való kapcsolattartás nélkül ez mind kevés. Minden kor háborúiban fontos volt a futárszolgálat, a felderítés, a híradósok feladata, amin keresztül a központtal lehetek kapcsolatban, és közölték velük a történéseket, segítségkérésüket stb., valamint onnan kapták az utasításokat és parancsokat.

A hívő nép főhadiszállása Istennél van. Ő arra hívta el népét, hogy földi harcaiban állandó kapcsolat legyen közöttük. Az imádságnak nemcsak nagy bajok idején kell felhangoznia, hanem *„minden alkalommal minden imádsággal és könyörgéssel a Lélek által”*.

Amikor azt olvassuk az 1Thessz 5,7-ben, hogy *„szüntelen imádkozzatok”*, akkor egyértelművé válik, hogy ennek megvalósulásához nincs szükség állandó templomban való tartózkodásra és összekulcsolt kezekre, de az Isten felé fordult szívre és vele való életkapcsolatra igen. Ahogyan a kisgyermek kézen fogva megy édesapjával az utcán, és közben egyfolytában beszél és kérdez, az apa pedig szeretettel hallgatja gyerekes mondanivalóit, ugyanúgy beszélhetünk Urunkkal útközben, vagy pokoli harci zajban, megalázottság és szenvedések között, félelmek és örömök idején.

Az ige nemcsak imádságot említ, hanem minden imádságról szól, mivel az

imádságnak több fajtája is van. Mi hajlamosak vagyunk csupán a kéréseket tekinteni imádságnak. Pedig a kéréseinken túl sokkal több okunk lenne a hálaadásra és Isten lényének magasztalására. A csupán kérésekből álló imaélet arról tanúskodik, hogy alig ismerünk valamit az Úr hatalmas, szent lényéből, és önmagunkra vagyunk beállítva.

„Minden alkalommal, minden imádsággal és könyörgéssel imádkozzatok a Lélek által...” olvassuk az igében. Az imádságról azonban azt is tudni kell, hogy magunktól nem tudunk imádkozni, mivel a Lélek tud egyedül segítségül lenni abban, hogy az valóban igazi lélekből fakadó könyörgés legyen és az Úr elé jusson.

Minden vallásnak megvannak a maga módszerei az imádkozás pótlására. A tibetiek színes szalagokat fűznek fel, amik a szélben lengedezve imádságokat helyettesítenek. A patakok vizével pedig kis imamalmokat forgattatnak. A hinduk harangokat, csengőket szerelnek fel, amik érintésre megkondulnak. A Krisnások mantráznak, vagyis napon-ta többezerszer elmormolják istenük nevét. De ami nagyon szomorú, a nyugati civilizációban mindinkább elterjedő gyertyagyújtásokkal is imádságot helyettesítenek egy elhunyt üdvösségéért. Ezt a magukat kereszténynek vallók is és az ateisták is egyaránt megteszik, mivel nem jár kötelezettséggel.

Sajnos még az Isten népéhez tartozók között is kevesekről mondható el, hogy Lélek által imádkozó emberek lennének. Sokkal könnyebb a lelki munkának egyéb feladatait vállalni, mint a Lélek által való imádságra odaszánni magukat. *„Ugyanakkor a Lélek is segítségére van a mi erőtlenségünknek. Mert amiért imádkoznunk kell, nem tudjuk úgy kérni, amint kellene, de maga a Lélek esedezik értünk kimondhatatlan fohászkodásokkal. Aki pedig a szíveket vizsgálja, tudja, mi a Lélek gondolata, mert Isten szerint esedezik a szentekért.” (Rm 8,26-27)*

Az imádsághoz éberségre és kitartásra van szükségünk. Ebből is tudnunk kell, hogy ez teljes odaszánást kíván tőlünk, mivel az éberség és kitartás nem

tartozik a mi természeti emberünk tulajdonságai közé. Az éberség azt jelenti, hogy éjjel és nappal az őrhelyen kell állni és figyelni az ellenség mozgását és közeledését, vagy a bajba jutott testvérek segítségre szoruló helyzetét. A kitartás pedig a harcainkban való hitbeli megállást és a győzelemben való tökéletes reménységet jelenti, tudva, hogy az Úr harcol értünk, mi pedig hit által veszteg maradhatunk.

Ha az Ef 6,18-at figyelmesen olvasunk, feltűnik egy többször is ismétlődő kifejezés: *„minden”*.

„Minden alkalommal... minden kitartással... minden szentekért” (Károli ford.). Ez a *minden* kifejezés komoly figyelmeztetés, mivel az Úr ügyéért mindent fel kell adni, mindent el kell fogadni, amit ő készített el kinek-kinek, és mindent meg kell tenni az ő uralmáért. A minden imádsággal, minden szentekért kifejezés elénk adja az egymásért való imádság fontosságát. Pál apostol arra biztat, hogy tudjunk együtt örülni az örülőkkel és együtt sírni a sírókkal. Szintén ő írja a 2Kor 1,11-ben: *„mivel ti is segítségül vagytok az értünk mondott imádságokkal, hogy sokan adjanak hálát értünk a sokak imájára nekünk adott kegyelemért”*.

Komoly imaélet nélkül a hívő ember olyan harcoshoz hasonló, akinek van ugyan egyenruhája, védőfelszerelése, fegyvere is, de nem hadra fogható, mivel egyik vagy másik végtagja béna.

Már sok könyv jelent meg az imádságról, amit azért olvasnak az emberek, hogy imaéletük megoldódjon. Bár örömmel olvassák a könyveket, és bővül ismeretük, de az olvasmányok hatására mégsem történik változás, mivel az imádság nem tantárgy, amit csak jól meg kell tanulni és utána már Lélek által imádkozhat bárki. Az imádság nem fejben dől el, hanem szívből fakad, amit nem lehet megtanulni.

A Bibliában sok Lélektől való imádság olvasható, ezért azokból több útmutatást kapunk az Úr előtt való megállásunkhoz.

Isten arra hívta és rendelte kiválasztott népét, hogy magasztalói és imádói legyenek.

- A zsoltárokból is ezzel a magasztalással találkozunk. A zsoltárfírók nem könyörögnek úgy segítségért vagy szabadításért, hogy közben ne ismernék el, hogy az Úr hatalmas Király, erős Kőszikla és dicsősége égre-földre kihat.
- Ezékiás, a Szanhériből kapott fenyegető és gyalázkodó levelet felvitte a templomba, és kiterítette az Úr előtt, és hatalmát dicsőítve kért tőle segítséget.
- Az Apostolok cselekedeteinek 4. részében olvasunk a sánta meggyó-

gytásáról, ami miatt Péter és János apostolokat a nagytanács előtt megfenyegetve tiltották meg, hogy Jézus nevében tanítsanak, vagy beszéljenek. Ők ezt követően a lelki testvérekhez siettek, és miután beszámoltak a velük történetekről, „*egy szívvel-lélekkel*” fohászoltak Istenhez, magasztalták az Urat, így kértek bátorságot az evangélium hirdetéséhez. Ekkor megteltek Szentlélekkel, és megmozdult a hely, ahol imádkoztak.

A felsorolt bibliai példák is igazolják, hogy az imádság Istentől kapott ajándék a lelki harcokban küzdők számára. Az Úr várja az övéinek könyörgését, imádatát és minden olyan megnyilvánulását, amire a Lélek indítja őket.

„*Aki kéréseink és gondolataink mértékén felül is képes mindent bőségesen megtenni az ő bennünk munkálkodó ereje szerint.*” (Ef 3,19-20)

Benedek Csilla / Pécel

A MAGYAR PROTESTÁNS EGYHÁZSZERVEZETEK KIALAKULÁSA

A 15. században a magyar katolikus egyház helyzete hasonló volt más nyugat-európai országokéhoz: a vezető papság egyre kevésbé foglalkozott az egyház ügyeivel, ehelyett hivatali és politikai tevékenységet folytatott. Az alsópapság és a szerzetesrendek ezzel párhuzamosan csak nehezen tudták ellátni feladatukat. A bejelentett egyházi reformok elmaradtak, a megújulásra tett szörványos kísérletek pedig nem érték el a kívánt hatást. Az ige hirdetés nyelve a latin volt, a hit tartalmát a keresztyén szimbolizmus (ikonok, szobrok, szentképek) közvetítette. Legfontosabb cselekménynek a bűnbánat számított, a feloldozás a bűnökért kirótt jöcselekedetektől és az adományoktól függött.

Az ilyen vallási vákuumban hamar kedvező talajra leltek a hitújító eszmék. Az előreformátorok (husziták, bogumilok) mozgalmát még sikerült vérbe fojtani, a lutheri tanítások azonban egyre nagyobb népszerűsége tettek szert. A protestáns egyháztörténet az 1521. évhez köti a reformáció magyarországi megjelenését. Ebben az esztendőben a budai főiskola tanárai közül többen már Luther szellemében tanítottak, de egyre több magyarországi fiatal ment tanulni a wittenbergi egyetemre is. A reformátori tan Mohács előtt első sorban az ország fővárosában, a német polgárság és a királyi ház német udvaroncái között talált híveket, Maga Mária királyné, II. Lajos felesége is rokonszenvezett velük.

Az ezt követő években a nyugat-magyarországi, felvidéki és erdélyi városok német polgársága is megismerkedett a lutheri tanítással, és ahhoz nagy számban csatlakoztak. Mindez arra indította az esztergomi érseket, hogy kihirdettesse a Luther elleni pápai bullákat, a német befolyás ellen küzdő magyar nemesek pedig az 1523. évi országgyűlésen kimondták: „*a király... valamennyi lutheránust... fejtétellel és jószágvesztéssel büntesse*”, és „*az összes lutheránusok kiirtassanak... és akárhol találtak... megégettesenek*”. A törvényt azonban nem alkalmazták, sőt hamarosan el is törölték.

A mohácsi vész nagy tragédiája, Buda eleste és az ország három részre szakadása még fogékonyabbá tette a magyarságot a reformáció mozgalma befogadására. A meggyötört népnek vigasztalásra, Isten ígéjére volt szüksége. Az országban bámulatos gyorsasággal kezdett terjedni az evangélium.

Az első jelentős magyar reformátor **Dévai Bíró Mátyás** (1500-1545) volt, akit Luther is nagyra becsült. Rettenthetetlen bátorsággal hirdette az ígét előbb a lutheri, majd élete vége felé, a kálvini reformáció szellemében. Rajta kívül ebben az időszakban **Honerus János** (1498-1549), **Gálszécsi István** (?-1543) és **Ozorai Imre** (?-?) jeleskedtek még.

Sztárai Mihály (?-1575), az „énekes reformátor” egymaga százhusz (!) gyülekezetet alapított Baranyában, **Huszár Gál** (1512-1575) a nyomdájával szol-

gált, **Sylvester János** (1504-1551) pedig magyar nyelvre fordította a teljes Újszövetséget. Kimondottan református reformátor volt **Szegedi Kis István** (1505-1572), aki szinte az ország valamennyi szegletében szolgált hosszabb-rövidebb ideig. Török fogságba esett, ahonnan egy gazdag kegyes asszony váltotta ki. Utolsó éveit Ráckeven töltötte, viszonylagos nyugalomban.

Erdélyben **Dávid Ferenc** (1520 körül-1579) végzett komoly hittérítői munkát. Lutheránusként kezdte, később a reformáció helvét ágához csatlakozott, végül megalapította az unitárius egyházat. **Heltai Gáspár** (1490 v. 1510-1574) szász prédikátorként működött Besztercén, Brassóban, Kolozsvárott. Eleinte a lutheri elveket vallotta, később a helvét iránynak lett követője, végül az antitrinitáriusokhoz csatlakozott.

Méliusz Juhász Péter (1536-1572) debreceni prédikátor szervezte meg a magyar református egyházat, aminek ő lett első püspöke. Összehívta a híres debreceni alkotmányozó zsinatot, itt fogadták el a Második Helvét Hitvallást és a Heidelbergi Kátét a magyar református egyház hitvallásának. **Károli Gáspár** (1530-1591) gönci református lelkipásztor elsőként fordította le a teljes Szentírást magyar nyelvre, és adta ki 1590-ben.

I. Ferdinánd uralkodása alatt az országgyűlés többször foglalkozott a vallás ügyével, attól a céltól vezérelve, hogy helyreállítsák a régi vallás és istentisztelet. Ennek ellenére Erdélyben

uralomra jutott a protestantizmus, de a török hódoltságban, majd a Habsburg-uralom alá tartozó ország részen is túlsúlyba kerültek a reformáció hívei. A főpapok és főurak egy része újra és újra megpróbálkozott a reformáció terjedésének megakadályozásával, mindannyiszor sikertelenül. Sőt, a 16. század vége felé a főnemesek közül alig néhány maradt meg a római katolikus egyházban, a köznemesek és polgárok között pedig már csak elvétve akadt pápista.

Időközben Erdélyben meghatározó irányzattá lett a helvét irányú hitvallás. A *Kálmáncsehi Sánta Márton* (?-1557) által végzett munkát a református reformációhoz egyre nagyobb számban csatlakozó prédikátorok folytatták. A közös protestáns szuperintendenciák lassan felbomlottak, és a 16. század végére kialakultak az önálló református és evangélikus egyházszervezetek.

Az első protestáns egyházszervezet az 1550-ben létrejött *Délmagyarországi Protestáns Egyházkerület* volt, ami azonban három esztendő múlva megszűnt. 1554-ben alakult a *Szatmárvidéki (Felsőpartiumi) Protestáns Egyházkerület*, ez viszont idővel becsatlakozott *Méliusz Debreceni Református Egyházkerületébe*. 1566-ban jött létre Erdélyben a *Román Protestáns Püspökség*, ami a 18. század közepéig, a románajkú református gyülekezetek elnéptelenedéséig fennállt. Felvidéken 1573-tól működött a *Samarjai (Felsődunamelléki vagy Csallóköz-Mátyusföldi) Protestáns Egyházkerület*, a Dunántúlon pedig 1578-ban megalakult a *Sopron-Vas Vármegyei (Fertő és Balaton közti vagy Rábamelléki) Protestáns Egyházkerület*, 1584-ben pedig a *Murányvidéki Protestáns Egyházkerület*. Ezek a két reformációi ág teljes szétválásáig léteztek.

Voltak olyan püspökségek, amik eleve a helvét hitvallás szellemében jöttek létre. Ilyen volt az 1551-ben formálódó *Baranyai Református Egyházkerület*, ami egy ideig egységet alkotott az *Alsódunamelléki (Pataji, Ráckevei vagy Tisza-Dunaközi) Református Egyházkerülettel*, majd különvált, hogy végül 1736-tól *Dunamelléki (Dunáninnyi vagy Pesti) Református Egyházkerület* néven működjön tovább. A *Felsődunamelléki (Csallóköz-Mátyusföldi, Komá-*

romi vagy Samarjai) Református Egyházkerület a hasonló nevű protestáns püspökségből vált ki 1592-ben, és 1736-ban egyesült az 1595-ben alakuló *Dunántúli (Veszprémi) Református Egyházkerülettel*.

PECZNYÍK PÁL ISTEN ÜZEN!

Isten szóban üzen
Egyházunk népéhez,
ám nem a testéhez,
hanem a lelkéhez!
Lelküket vizsgálja
Atyánk röntgen szeme:
vallásos híveken
Fiának nincs helye.
Jézus nevét ugyan
gyakran emlegetik,
de élő kapcsolatuk
Vele nincsen nekik.
Vallásos nép ugyan
gyakran hall Szent Igét,
ámde Jézus elől
bezárja a szívét.
Tenni akarással,
emberi erővel
a vallásos ember
mennybe sosem ér el!
Hogy mennybe juthasson,
újja kell születni,
e nélkül a mennyet
nem látja meg senki!
Erre van szüksége
Egyházunk népének,
lehessen szebb hona
megváltott lelkének!
Ki újja született,
arra vár menny hona,
aki nem: a mennyet
nem látja meg soha.

A helvét irányú *Debrecen-Nagyváradi (Alsópartiumi) Szuperintendencia* 1556-ban jött létre, de a következő esztendőből már *Tiszántúli (Debreceni vagy Túl A Tiszai) Református Egyházkerület* néven működött. Az *Erdélyi Református Egyházkerület* 1564-ben, a *Tiszáninnyi (Tiszamelléki) Református Egyházkerület* pedig jóval később, csak 1735-ben alakult.

A négy magyarországi református szuperintendencia 1790-től képezett laza egységet, hozzájuk csatlakozott az 1881. évi debreceni alkotmányozó zsi-

naton az erdélyi egyházkerület. Ez volt az *Evangélium Szerint Reformált Magyarországi Keresztyén Egyház* megalkulásának időpontja.

A trianoni békediktátum után újabb egyházszervezetek alakultak, így jött létre 1921-ben a *Királyhágómelléki (Partiumi) Református Egyházkerület* – ami az Erdélyi Református Egyházkerülettel együtt alkotta a *Romániai Református Egyházat* –, valamint a *Dunáninnyi Református Egyházkerület*. Ez utóbbi nevét 1939-ben *Szlovenszki Református Egyházkerületre*, a második világháborút követően pedig *Szlovákiai Református Keresztyén Egyházra* változtatta.

1922-ben alakult meg a *Kárpátaljai Református Egyházkerület*, ami rövid ideig *Kárpát-Ukrainai Református Egyház* néven is működött. Belőle szakadt ki a közelmúltban az *Evangéliumi Református Egyház*.

Szintén 1922-ben jött létre a Délvidéken a *Jugoszláviai (S.H.S. Királysági) Országos Református Egyház* is, ami az 1991. évi polgárháborút követően felbomlott. Így újabb egyháztestek alakultak meg: a *Szerbiai Református Keresztyén Egyház*, a *Horvátországi Református Keresztyén (Kálvini) Egyház* és a *Szlovéniai Református Keresztyén Egyház*. Ezekből kiszakadva létesültek később újabb egyháztestek, mint a *Horvátországi Magyar Református Keresztyén Egyház* és a *vajdasági Református Keresztyén Egyház*.

A tengerentúli magyar reformátusság szintén Trianon után szerveződött hivatalosan egyházzá. 1924-ben alakult a *Független (Amerikai) Magyar Református Egyház*, majd hamarosan a *Dél-Amerikai Református Egyház*. 1940-ben létrejött a *Magyar Kálvini Egyházkerület (Krisztus Egyesült Egyháza)*, röviddel ezt követően pedig a *Szabad Magyar Református Egyház*, a *Kanadai Egyesült Egyház* és az *Ausztráliai Református Egyház*.

A nyugat-európai magyar református gyülekezetek viszonylag önállóan működnek, ernyőszervezeteik az 1944-ben alapított *Nyugat-Európai Magyar Református Lelkigondozó Szolgálat*, valamint az ezredforduló táján létrejött *Nyugat-Európai Magyar Protestáns Gyülekezetek Szövetsége*.

Voltak és vannak kisebb egyházi formációk is, amik különböző okok miatt szakadtak ki a magyar reformátusság kebeléből: az 1928-ban létesült *Romániai Óhitű (Magyar Presbyteriánus) Református Egyház*, majd a rendszerváltást követően az *Erdélyi Gyülekezet – Megbékélés Közössége*, a *Kálvin János Presbiteri Misszió*, a *Független Történelmi Protestáns Egyház*, a *Reform Egyház*, valamint a *Magyar Kálvinista Egyház*.

A lutheránus egyházszervezetben az első egyháztest 1553-ban jött létre, ami az *Erdélyi Magyar Evangélikus Egyházkerület* volt. Ugyanebben az évben alakult meg az *Erdélyi Szász Evangélikus Egyházkerület* is, ami 1920-ban a *Romániai (Erdély-Bánáti) Zsinatpresbyteri Evangélikus Kerületbe*, majd a második világháborút követően alapított *Romániai Ágostai Hitvallású Evangélikus Országos Egyházba* csatlakozott be.

Dunántúlon a *Sopron-Vas Vármegyei (Fertő és Balaton Közti vagy Rábamelléki) Protestáns Egyházkerületből* vált ki 1595-ben a *Sopron-Vas Vármegyei (Vasi) Evangélikus Egyházkerület*. 1610-ben keletkezett a *Bajmóci (Pozsony-Nyitra-Barsi) Szlovák Evangélikus Egyházkerület*, valamint a *Biccsei (Trencsén-Árva-Liptói, Vági) Szlovák Evangélikus Egyházkerület*. 1729-ben mindkettő a *Dunántúli (Dunánimnemi, Pozsonyi) Evangélikus Egyházkerületbe* tagolódott be. Ezt 1952-ben megszüntették, 2000-ben viszont (a magyarországi területen – a Szerk.) *Nyugati Evangélikus Egyházkerület* néven újraalakították.

Felvidéken a *Felsődunamelléki (Csalóköz-Mátyusföldi) Evangélikus Egyházkerület* 1613-tól, a *Szabad Királyi Városi (Tiszavidéki) Evangélikus Egyházkerület* 1614-től működött, ezek 1735-től a *Tiszai (Tiszamelléki vagy Tiszánimnemi) Evangélikus Egyházkerület* elnevezés alatt

egyesültek. Ide csatlakozott be az 1704-ben formálódó *Gömörvidéki Evangélikus Egyházkerület* is. A *Tiszai Egyházkerületből* jött létre egyébként 1952-ben (a magyarországi területen – a Szerk.) az *Északi Evangélikus Egyházkerület*. 1672-ben életre hívták a *Bányai Evangélikus Egyházkerületet*, amit 1952-től *Déli Evangélikus Egyházkerület* néven jegyznek, és ma is fennáll.

Tiszavirág életűnek bizonyultak a századforduló környékén olyan kezdeményezések, mint a *Pozsonyi Pátenses Evangélikus Egyházkerület*, vagy a *Burgenlandi Evangélikus Egyházkerület* megalakítása, mert ezek néhány évnyi működés után megszűntek.

A trianoni átrendeződést követően jöttek létre az olyan újabb egyházszervezetek, mint 1921-től a Délvidéken a *Szerbiai Szlovák Evangélikus Egyházkerület*, vagy a *Jugoszláviai Német Evangélikus Egyházkerület*. Az itt élő szlovák, magyar és német evangélikusok 1945 után megalakították a *Szerbiai (Vajdasági) Ágostai Hitvallású Evangélikus Egyházat*, 1999-től azonban a magyar evangélikusok önállósodtak.

Felvidéken 1922-ben két egyháztest létesült: a *Keleti*, illetve a *Nyugati Evangélikus Egyházkerület*. 1939-ben ezekből kivált a *Szlovéniai Német Evangélikus Egyházkerület*. A második világháborút követően a magyar lutheránusok a *Szlovákiai Ágostai Hitvallású Evangélikus Egyházba* tagolódtak be, hasonló sors jutott egyébként az ausztriai és a szlovéniai magyar evangélikusoknak is.

Az erdélyi és partiumi magyar ajkú evangélikusok ma a *Romániai Evangélikus-Lutheránus Egyház* keretein belül tevékenykednek. A tengerentúli magyar lutheránusok 1914-ben alakították meg az *Észak-Amerikai Evangélikus Egyházat*, ám ez idővel megszűnt, míg a

Nyugat-Európában fellelhető gyülekezetek nagy része a *Nyugat-Európai Magyar Protestáns Gyülekezetek Szövetségéhez* csatlakozott.

Ami a két magyarországi történelmi protestáns felekezet közös sorsát illeti, már a 17. század elején felmerült az esetleges unió kérdése. A 18. század vége felé ismét hangot adtak egy ilyen óhajnak, ez azonban újra csak kegyes kívánság maradt. Az unió álom leginkább a 19. század negyvenes éveiben tűnt megvalósíthatónak, amikor nem kisebb személyiségek álltak a mozgalom élére, mint *Török Pál* (1808-1883) és *Székács József* (1809-1876) püspökök, gróf *Zay Károly* (1797-1871), a kormányzó *Kossuth Lajos* (1802-1894), valamint *Fáy András* (1786-1864) földbirtokos, „a haza mindenese”. Felállítottak egy közös pesti protestáns főiskolát, ám néhány év elteltével az evangélikusok kivonultak az intézetből, ami azután megakasztotta a kezdeményezés beteljesülését. A továbbiakban volt még néhány halovány próbálkozás az egyesülésre, ám ezek csírájukban elhaltak. Az alapok közösek ugyan, teológiailag és szervezetiileg is sok a hasonlóság, mára a két egyház hazánkban mégis meglehetősen eltávolodott egymástól, ami a reformáció valódi örökösei számára sok szomorúságra ad okot. Hála legyen az Úrnak, hogy a Krisztusban hívő reformátusok és evangélikusok azért még megtalálják egymást!

Margit István / Pécel

Irodalom: Zoványi Jenő: *Magyar protestáns egyháztörténeti lexikon*. Szerk. Ladányi Sándor. Budapest 1977.; Fejős Zoltán: *A tengerentúli magyar egyházak*. Regio, 1991/3.; Szathmáry Béla: *A Magyarországi Református Egyház szervezetének kialakulása és jelenleg működése, különös tekintettel az egyházi bírásokra*. Sárospatak, 2004.

„KARIZMATIKUS KÁOSZ”

Írásom témájához egy kiadvány címét kölcsönöztem, amiben a könyv szerzője (John F. MacArthur Jr.) alaposan, tárgyilagosan és biblikusan elemzi a pünkösdi-karizmatikus „mozgalom” különböző jelenségeit. A múlt század közepén a pünkösdi csoportok egy része „átkelesztelte” magát „karizmatikusnak”,

mert, amint mondták, új „lelki ajándékok” jelentek meg életükben. Egyeseknél azonban ezek a „lelki ajándékok” feltűnően, sőt sokszor eltorzultan jelentkeztek. Sokfélék voltak: beteggyógyítás, prófétálás, álmok, látomások, mások bűneinek leleplezése stb. (nem kevés okkultizmussal és spirítizmussal fűsze-

rezve). Voltak olyan gyógyítók, akik a gyógyításokat nagy nyilvánosság előtt, ezrek jelenlétében végezték. Természetesen ez volt a legnépszerűbb. (Miután rádió, televízió is közvetítették az alkalmakat, úgy is lehetett kísérelni a gyógyulást, hogy a beteg otthon a rádióra vagy a tévére tette a kezét, és várta

a gyógyulást.) Akik megvizsgálták ezeket a gyógyításokat, megállapították, hogy túlnyomó részben csak „látszatgyógyítások” voltak. Volt, aki felugrott a tolókcocsijából, és ujjongva kiáltozta: „Meggyógyultam!” De a sátrat már csak a kerekesszékekben ülve tudta elhagyni. Más esetben a rövidebb lábszár centiméterekkel hosszabbodott. (A gyógyulások megtörténtét nem lehetett orvosilag ellenőrizni, nem is engedték. A gyógyulások neveit soha nem közölték.)

A legképtelenebb jelenségek láttak napvilágot. Volt, aki a mennyben járt elragadtatott állapotában, a másik a mennyben az Élet Folyójában fürdött Jézussal. (Beszámolója szerint: fröcskölték egymást.) Valaki elmondta, hogy a reggeli borotválkozás közben Jézus megjelent a fürdőszobában, és átölelte őt, de ő tovább folytatta a borotválkozást. Más valaki arról beszélt, hogy autóvezetés közben az ülésen megjelent mellette Jézus, és hosszú ideig beszélgettek egymással. Vajon ezek a jelenségek kitől származtak? Bizonyára attól, aki átváltoztatja magát a világság angyalává (2Kor 11,14), hiszen Jézus világosan megmondta, hogy őt nem láthatja senki, amíg újra vissza nem jön (2Kor 5,7; Jn 16,16).

Természetesen a gyógyító evangélisták világsztárok lettek, sok országban megfordultak. Ha valaki nem gyógyult meg a gyógyító eljárás (kézrátétel, ráolvasás) során, akkor a beteg hitét kérdőjelezték meg. Hangsúlyozták, hogy nem ők gyógyítanak, hanem a Szentlélek. Tehát nem ők a felelősek azért, ha valaki nem gyógyul meg. Sok ügyeskedés és manipuláció vegyült ezekbe a mesterkedésekbe. (Az egyik „gyógyult” az összejevetelen eldobta a mankóját, de másnap már nem tudott nélküle járni.)

Az egyik európai országban gyógyító összejevetelt rendeztek. A hívő atyafiak beültek az alkalomra, és csendben azért imádkoztak, hogy ne történjenek gyógyítások. Az előadó egy darabig erőlködött, majd kijelentette, hogy ma nem lesz gyógyítás, mert olyan erők vannak az összejevetelen, amik ezt lehetetlenné teszik.

Egy atyafi úgy gyógyult ki a karizmatikusságból, hogy Debrecenben, egy szobában tevékenykedett, amikor a képmény nyílásán át hallotta a szomszéd

szobai beszédet. Figyelni kezdett. Kiderült, hogy a nemsokára kezdődő összejevetelen gyógyítás is lesz. A gyógyító evangélista kioktatta a meggyógyítandót, hogy hogyan viselkedjék: „Téged itt nem ismer senki, és nem tudják, hogy egészséges vagy, azért hoztalak ide. Betolunk tolószéken az emelvényre, s te mutasd, hogy elesett állapotban vagy, lógasd a fejed és a kezed. Majd én a kezemet rád teszem, és parancsolom, hogy kelj fel. Akkor te felugrasz, örömkialtásokat mondasz, és hálát adsz a gyógyulásért.” Amikor az atyafi hallotta a szomszéd szobában készülő szélhámoszást, az addig karizmatikus hívő kirohant az utcára, és soha többé nem járt abba a gyülekezetbe. Kigyógyult a karizmatikusságból.

Hazánkba a század közepétől sokféle csatornán áramlottak ezek a karizmatikus hatások. Az ébredés embereiben megvolt a vágy, hogy többre juszanak, de sajnós nem Krisztusban és az alázatban, hanem önmagukban. Így termékeny talajra találtak a karizmatikus turisták, a becsempészett és postán küldött idegen lelket hordozó írók, vagy a külföldre kijutó atyafiak az ilyen körökkel való találkozás során jutottak el a karizmatikus fertőzéshez. Félelmetes volt tapasztalni azokat a változásokat, amiket ezek a hatások okoztak az addig teljesen normális hívő életet és biblikus életgyakorlatot folytató és szolgálatban álló atyafiak magatartásában: életükben uralkodóvá lett a hazugság, a képmutatás és a mellébeszélés is. Tapasztaltuk, hogy emberek élete teljesen megváltozott, magatartásuk a korábbi ellenkezőjére fordult. Volt olyan, aki itthon élesen szemben állt a karizmatikus mozgalommal és annak képviselőivel: jó teológus volt. Majd amerikai ösztöndíjat kapott, és a kinti tartózkodása alatt megismerkedett pünkösdistákkal és karizmatikus emberekkel és csoportokkal. Ott kézrátételt és áldásokat is kapott, és teljesen megváltozott. Az addigi testvéreivel ellenségesen szembe fordult. Fekete Péterrel – akit azelőtt tisztelt és szeretett – vitatkozva levelezett, őt „antiteológusnak” nevezte, és sok valótlanosságot írt róla. (Pedig nem Fekete Péter felfogása változott meg.) Írásaiban egyértelműen a karizmatiku-

sok mellett foglalt állást. Idézett a karizmatikus írásokból, de közben Kálvin és Barth Károly teológiájával próbálta magát igazolni. Itthon szoros barátságot kötött a nyelveken szólókkal, egykori ellenfeleivel, és a régi testvéreivel szembe fordult, tőlük lelkileg is elszakadt.

A példák sokaságát lehetne felsorolni, de emlékeztetőül néhányat mégis el kell mondani, hangsúlyozva, hogy ezeket vagy személyesen éltem át, vagy megbízható hívő atyafiak beszámolójából ismerem. Fekete Péter – az ébredés legjobb teológusa – beszélte el, hogy egy dunántúli egykori lelkészbarátja örömmel újságolta, hogy nála járt egy holland pünkösdistá, akitől kézrátétellel megkapták feleségével együtt a „nyelveken szólás ajándékát”. Miután az esemény dátumát is említette, ezt Péter fel is jegyezte. Később az atyafi egy egyházi lapban tanulmányt írt a nyelveken szólásról, és ebben már azt állította, hogy ők, feleségével emberi közvetítés nélkül, imádság közben, spontán módon kapták a „nyelveken szólás ajándékát”. (Az időpontot is közölte, ami persze nem egyezett a korábban feljegyzettel.)

Később arra kérte Fekete Pétert, hogy a régi barátok közül hívjon össze néhányat, hogy el tudja mondani, milyen ajándékokat és áldásokat kapott a nyelveken szólással. Péter erre kész is volt, de az atyafi a találkozón csak a nyelveken szólás elméletét fejtegette. Óránként egyedül sétálni ment a faluban, mondván, hogy neki időnként kikapcsolódásra van szüksége. Ilyenkor valami érdekes illatot hozott magával. Ezt akkor nem vették figyelembe. Ez így folyt egész délelőtt, végül délután sarokba szorították a jelenlévők, és követelték, hogy konkrétumokat is mondjon, amire korábban ígéretet tett, mert még semmi ilyen nem hangzott el. Erre az atyafi nagy nehezen kinyögte, hogy ő nagy cigarettázó volt, de egyszer az Úr Jézus vérét látta ráceppenni a cigarettájára. Ettől kezdve nem dohányzott többé. (Az előre befért sok ajándék felsorolásából csupán ennyi lett.) Este ott kellett aludnia Péteréknél, s kérte, hogy külön szobában egyedül aludhasson, ráadásul reggel 5 órakor indul az autóbusz, amivel elutazik. Így Péter felesége az irodában készített neki fekvőhelyet.

Péter, mint udvarias házigazda, reggel fél 5 előtt pár perccel egy csésze feketével és némi harapnivalóval a kezében kopogott, majd belépett az ajtón, ahol legnagyobb megdöbbenésére – a nyitott ablak ellenére – gomolygó cigarettafüst fogadta. A meglepődéstől egy szót sem tudott szólni, letette az asztalra a tálcát és kiment. Utána kikísérte a vendéget a buszhoz, de az érezhető feszültség miatt útközben egy szót sem szóltak egymáshoz. Amikor a busz megérkezett, Péter mégis megkérdezte: „Mondd, tegnap miért mondtad azt, hogy nem cigarettázol többé.” Az atyafi fellépett a busz lépcsőjére, és onnan vállat vonva válaszolt: „Annyira nyaggattatok tegnap, hogy kénytelen voltam valamit mondani.” Ez az atyafi később különös ajándékot is kapott: a „szívbelátást”. Mások bűneit képek formájában látta meg, de a képből a tettesnek kellett rájönnie a bűnére. Egyszer egy franciakulcsot látott, és kiderült, hogy egyik barátja franciakulccsal vert agyon egy sérült fácánt... Egy másik barátjának is volt ilyen látása, ő is látta a franciakulcsot. Ezen aztán összevesztek, hogy melyik látta először, s így melyik a hitelesebb.

Máskor az említett atyafi egy karizmatikus társával vitázott, hogy közülük melyik a hívő nép vezetője: melyikőjük

Mózes és melyikőjük Józsue? Mivel nem tudtak megegyezni, összevesztek, és kölcsönösen kiátkozták egymást. Később mégis kibékültek.

A karizmatikusok életét sokszor a ragongás és a botrányok sora jellemezte. A pénzszerzéstől az ályógyításokig, a szélhámoságtól a szexuális tévelygésekig sok minden előfordult életükben. Olyan is megtörtént (ez nem hazánkban), hogy a karizmatikus vezető meghalt, és csoportja heteken át a feltámadásért imádkozott. Bizonyos idő után a rendőrség erőszakkal szállította és temettette el az oszlásnak indult hullát.

A karizmatikus mozgalom jelentős tévedése az volt, hogy ragaszkodtak a megtérés utáni második áldáshoz, amellyel együtt járt a nyelveken szólás is. Ezentúl nem a Biblia lett a legfontosabb számukra, hanem a megtapasztalás. A Biblia félremagyarázása mellett sok hamis üzenetet és próféciaát is megpróbáltak igaznak nyilvánítani. Az okkultizmus, a spiritizmus és a miszticizmus is jelen volt működésükben. Tanítottak arról is, hogy a nyelveken szózással el lehet jutni a tiszta szívig is. Ez az állítás már a pünkösdisták mozgalomban is jelentkezett.

Így érthető, hogy a karizmatikus mozgalom könnyen otthont talált a katolikus

egyházban is. A pápa külön konferenciát rendezett a katolikus karizmatikus papok és püspökök számára. Ha a Szentírás csak másodlagos forrás marad, mint náluk, akkor mindenféle tévelygés lábra kaphat és uralkodhat egy vallásos szervezetben. Többször elhangzott a karizmatikusok nyilatkozata a rajtuk segíteni akarók előtt, hogy „félre kell tenni a Bibliát, és a tapasztalatok szerint kell élni”. Emiatt uralkodott el a karizmatikusságban a káosz. A karizmatikus mozgalom egy újabb korszaka volt a „harmadik Hullám”, de még itt sem állt meg a „fejlődés”. A torontói áldásnál az összejöveteleken órákig a földön hemperegtek, állati hangon üvöltöztek, abban a meggyőződésben, hogy ez a Szentlélek áldása és munkája a gyülekezetben.

Nagyon szomorú tapasztalat, hogy aki egyszer karizmatikus hatásokat kapott, még ha később meg is szabadult ettől, életén át hordozta azt a lelki torzulást, amit hatása okozott.

Ha egy gyülekezet vagy egy ember kevesebbnek tartja a Szentírást, mint az élmény tévedhetetlennek tartott tekintélyét, ezzel a lépésével a teológiai káosz előtt nyitja meg az ajtót. Ez történt a karizmatikus mozgalomban is.

Asztalos Zoltán / Hajdúszoboszló

HÍREK – KÖZLEMÉNYEK

A Biblia Szövetség Tanácsa

– Szeptember 24-i ülésén (BSz. péceli székházban) titkári beszámolót, illetve a gazdálkodásról tájékoztatást hallgatott meg, tárgyalt a BSz. 2017. évi program-tervéről, a következő esztendő szervezetet érintő tisztújításának előkészítéséről, a Választási szabályzat módosításának előkészítéséről, meghallgatta az Ébredés Alapítvány tájékoztatását, foglalkozott BSz taggal szembeni fegyelmi eljárás megindításával, illetve tagfelvételi kérelmekkel. Ezekkel kapcsolatosan határozati javaslatot terjesztett be az Elnökséghez. A tanácsülésen részt vett Pintér Elemér vezető tanácsstag, Cs. Nagy János, Margit István, Sípos Ete Zoltán, Szabó László, Weber István, Zila Péter tanácsstagok, Nyíró Ottó póttag, az Elnökség tagjai tanácskozási joggal, valamint Nyíró Anna, a Felügyelő bizottság tagja. Távolmaradását jelentette Alföldy-Boruss Dezső, Molnár Sándor, dr. Pauk János tanácsstag, Ágoston Géza és Kéri Tamás póttag. Távolmaradását nem jelezte Varga Róbert tanácsstag.

– November 26-i ülésén (BSz. péceli székházban) titkári tájékoztatást hallgatott meg a szervezet elmúlt időszakban történt eseményeiről, tárgyalt fénymásoló berendezés cseréjének lehetőségéről, munkavállalók 2017. évi cafeteria juttatásáról és ez évi egyéb jellegű juttatásáról. Megtárgyalta a Választási szabályzat módosítási tervezetét, a Jelölő bizottság felállítását, és foglalkozott egyesületi tagfelvételi kérelemmel. A tárgyalt témákban határozati javaslatot terjesztett az Elnökség elé. A tanácsülésen részt vett Pintér Elemér vezető tanácsstag, Alföldy-Boruss Dezső, Cs. Nagy János, Margit István, dr. Pauk János, Sípos Ete Zoltán, Weber István, Zila Péter tanácsstagok, Ágoston Géza Kéri Tamás, Nyíró Ottó póttag, az Elnökség tagjai tanácskozási joggal, valamint Nyíró Anna, a Felügyelő bizottság elnöke. Távolmaradását jelentette Molnár Sándor, Szabó László tanácsstag. Távolmaradását nem jelezte Varga Róbert tanácsstag.

A Biblia Szövetség Egyesület Elnökségének határozatai *(dőlt = kivonatosan)*. A határozatok nyilvánoságra hozatalával – a személyiségi jog figyelembe vételi kötelezettsége mellett – az alapszabályi kötelezettségnek tesz eleget az elnökség. A határozatok a tanács javaslatát figyelembe véve születtek meg.

– 15/16 ELN (16. 09. 24.) számú elnökségi határozat: **Az elnökség egyhangú döntéssel határoz, hogy az Ébredés Alapítvány (Pécel) munkájának támogatására a költségvetésben meghatározott 1.000.000 Ft-ot átutalja, valamint**

100 db családi tervező naptárt támogatásként árad az Alapítványnak. A határozat végrehajtása a titkár feladata.

– 16/16 ELN (16. 09. 24.). számú elnökségi határozat: Az Elnökség egy megnevezett egyesületi taggal szemben a fegyelmi eljárást megindítja. Megbízta a titkárt, hogy az Alapszabály szerint a határozat végrehajtását kezdeményezze. (Az eljárást a Fegyelmi bizottság folytatja le.)

– 17/16 ELN (16. 09. 24.). számú elnökségi határozat: Az elnökség a BSz tagjai közé 2016. szeptember 24-i nappal két személyt felvett, és áldást kér életükre, szolgálatukra.

– 18/16 ELN (16. 11. 26.). számú elnökségi határozat: Fekete-fehér fénymásoló berendezés vásárlásáról.

– 19/16 ELN (16. 11. 26.). számú elnökségi határozat: A munkavállalók cafeteria juttatásának változtatásáról.

– 20/16 ELN (16. 11. 26.). számú elnökségi határozat: Munkavállalók fél havi munkabérnek megfelelő pénzbeli juttatás 2016. évi kifizetéséről.

– 21/16 ELN (16. 11. 26.). számú elnökségi határozat: Az elnökség egyhangú döntésével az egyesület Választási szabályzatát elfogadta és az elfogadással egyidejűleg hatályba léptette. A titkárt megbízta annak megjelentetésével.

– 22/16 ELN (16. 11. 26.). számú elnökségi határozat: Az elnökség egyhangú döntésével, a Választási szabályzatnak megfelelően felállítja a jelölő bizottságot. Elnöke: Sípos Ajtony Levente (Soltvadkert), tagjai: Budai Judit (Gyula), Leveleki Kinga (Budapest), Tamás Balázs (Kiskunlacháza), Zila János (Budapest). A titkárt megbízta a megválasztott személyek értesítésével, elfogadó nyilatkozatuk beszerzésével. Az elnökséget a bizottságban a titkár képviseli tanácskozási joggal. Megerősíti a Tanács döntését, miszerint a bizottságban az egyesület Tanácsát Cs. Nagy János és Margit István képviseli tanácskozási joggal.

– 23/16 ELN (16. 09. 24.). számú elnökségi határozat: Az elnökség a BSz tagjai közé 2016. november 26-i nappal egy személyt felvett, és áldást kér életére, szolgálatára.

FONTOS KÉRDÉSEK

A következő rendezvény programja:
– február 12.: **Valóban indokolt volt a reformáció?**

előadó: *Margit István*

Az előadás 17 órakor kezdődik a Budapest, Nagyvárad téri ref. templomban (VIII. ker. Üllői út 90.), amit beszélgetés követ. Mindenkit szeretettel várnak a szervezők!

Halottaink: † **Beregszászi Károly** (1922) Szekszárd,
† **Boda Ferenc** (1942) Nagyatád,
† **Derzsy Ildikó** (1947) Budapest,
† **Klucsik Jánosné** (1929) Soltvadkert,
† **Kun Béla** (1927) Szamosszeg,
† **id. Szegedi Gyuláné** (1926) Nagyvarsány.

Kedves testvéreket veszítettünk el, akikre hálás szívvel emlékezünk. A Biblia Szövetség tagsága kéri kegyelmes Urunk vigasztalását, hogy az ittmaradt szeretteik, gyülekezetük számára pótolja ki hiányukat! Elhunyt testvéreink emléke legyen közöttünk áldott!

*

Az ISTEN sírt a mélyben ott,
Mélyebbre nem hajolhatott:
Emberré lett az emberért,
hullatni érte drága vért.

Füle Lajos

TÁJÉKOTATÁS TAGDÍJ FIZETÉSÉRŐL

A BSz tagjainak tagdíja: 2.400 Ft/év

A tagdíj külön is befizethető, de küldhető adományként, az adomány összegéből a könyvelésnél a tagdíjat jóváírjuk. Tagdíj fizethető sárga csekken, készpénzben a házipénztárba, vagy átutalható a folyószámlára: 11742331-20002279

A küldöttgyűlés határozata alapján az egyesületi tag

- a) mentes a tagdíjfizetési kötelezettsége teljesítése alól 80 éves életkora betöltésétől kezdve.
- b) mentesíthető a tagdíjfizetési kötelezettsége teljesítése alól
 - cselekvőképességének részbeni vagy teljes korlátozása, vagy akadályoztatása esetén,
 - egészségi állapota (különösen szellemi képessége) megromlására tekintettel,
 - anyagi helyzetében történt olyan változás bekövetkeztekor, ami indokolja a mentesítést.

Az életkor elérésekor a mentességet az elnökség kérés nélkül is érvényesíti, az egyéb felsorolt indok esetén az elnökség – a tanács véleményének kikérésével – mérlegelés alapján dönt a tudomására hozott, vagy jutott személyi érintettség alapján.

Az anyagi helyzet változása miatt részleges vagy időszakos mentesítést is megállapíthat az elnökség.

Kérjük a BSz tagjait, hogy jelezzék az elnökségnek, ha megítélésük szerint a tagdíjfizetés alóli mentesítés számukra vagy tagtársuknak megállapítható!

A Biblia Szövetség működését, anyagi terheinek, kiadásainak fedezetét megalakulása óta szinte teljes mértékben tagjaink és szimpatizánsaink támogatásából biztosíthatta. A támogatás eddigi mértéke messze meghaladta a tagdíjából ez évtől várható bevételt. A tagdíjfizetési kötelezettséget jogszabályi előírás alapján köteles volt a BSz bevezetni, ennek nyilvántartása jelentősen megnövelte egyébként sem csekély adminisztrációs feladatainkat is. Kérjük egyesületünk tagjait, hogy mint eddig is tették, jószívű adakozóként, a tagdíjon felül is támogassák a Biblia Szövetség Egyesület céljainak megvalósítását! Az Úr Jézus Krisztus gondoskodó szeretete legyen közösségünkkel!

AZ ÉBREDÉS ALAPÍTVÁNY AJÁNLATA 2016-BAN

Kiadványaink megrendelhetők telefonon, faxon, e-mailben,
de internetes boltunkon keresztül is (www.bibliaszov.hu).
Kérje ingyenes könyvkatalógusunkat!

ÚJ KIADVÁNYAINK

Pecznýk Pál
Lelki harmatcseppek
Ára: 400,- Ft

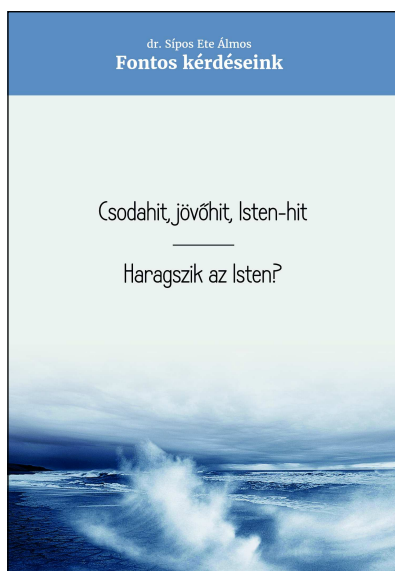

Lőrincz István
Hogyan viszonyuljunk Isten Szentlelkéhez?
Ára: 390,- Ft

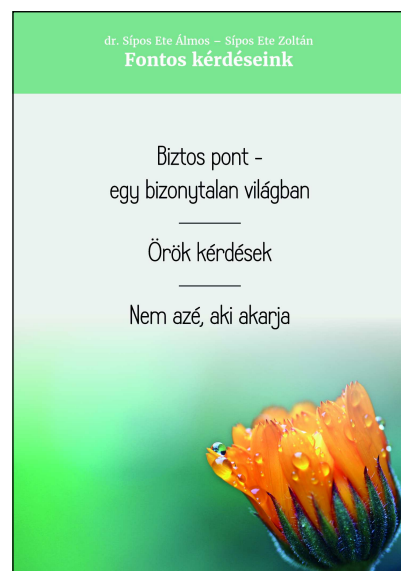
ÚJ KIADÁSBAN MEGJELENT

Dr. Sípos Ete Álmos
„Ha sátorházunk összeomlik”
Ára: 350,- Ft

dr. Sípos Ete Álmos
Fontos kérdéseink
Csodahit, jövőhit, Isten-hit /
Haragszik az Isten?
Ára: 500,- Ft

dr. Sípos Ete Álmos – Sípos Ete Zoltán
Fontos kérdéseink
Biztos pont -
egy bizonytalan világban /
Örök kérdések / Nem azé, aki akarja
Ára: 500,- Ft

Elérhetőségünk: **ÉBREDÉS ALAPÍTVÁNY**, 2119 Pécel, Kálvin tér 2/b; tel./fax: (28) 452-334
internet: www.bibliaszov.hu; e-mail: imargit@bibliaszov.hu

SZILVESZTER FIATALOKNAK!

Elmúltál 15, de még nem vagy 30, és nincs hol szilveszterezned?
Akkor nálunk a helyed!

Lesz közös játék, jó társaság, vidámság, étel-ital,
évbúcsúztató áhítat, éjfélkor Himnusz,
majd további fakultatív programok (tűzijátéknézés az udvaron, társasjátékok stb.)

A program dec. 31-én este 18 órakor kezdődik, és másnap közös reggelivel zárul.

Alvási lehetőséget korlátozott számban tudunk biztosítani, ezért kérünk, hogy
időben jelezd szándékodat e-mailben, vagy telefonon!

A programon való részvétel ingyenes, de kérünk, hogy hozz magaddal
egy doboz üdítőt és házi készítésű süteményt!

Előzetes jelentkezés (hogyan számítsunk jövedeledre!):
bsz@bibliaszov.hu vagy **06-28-452-334** (hivatali időben)

Helyszín: a BSZ székháza
(2119 Pécel, Kálvin tér 2/b)

(Jöhetsz vonattal, kocsival vagy a 169E kék BKK autóbusszal)

Várjuk a jelentkezésedet! Hozd el barátaidat is! :)

A szervezők

A **Biblia és Gyülekezet** című folyóiratra a **11742331-20003610** számlaszámon vagy postai utalványon lehet előfizetni
Előfizetési díj 2017-ben: *belföldre:* 2.500,- Ft/év; (10 pld. felett 2.200,- Ft/pld.); *külföldre:* – *európai országokba* 4.800,- Ft/év;
– *egyéb országokba* 5.900,- Ft/év. Az előfizetés nélküli árus példány ára 350,- Ft. A folyóirat megjelenik negyedévenként.

A Biblia és Gyülekezet szerkesztősége és kiadóhivatala a Biblia Szövetség Egyesület címén
Kiadja a Biblia Szövetség Egyesület megbízásából az Ébredés Alapítvány, felelős kiadó: *Szabó László*

Biblia Szövetség Egyesület címe: H-2119 Pécel, Kálvin tér 2/B Telefon/fax: 06 (28) 452-334 Internet: www.bibliaszov.hu E-mail: bsz@bibliaszov.hu
felelős szerkesztő: *Sipos Ajtony Levente*; szerkesztő: *dr. Mikolicz Gyula*; szerkesztőbizottság: *Alföldy-Boruss Dezső, Cs. Nagy János, Margit István,*
dr. Mikolicz Gyula, Sipos Ajtony Levente, Sipos Ete Zoltán; tördelés: *Horváth Mária*

Címlap fotó: Bibliaiskolai évnýtó (2016/17. tanév) – Kéziratokat nem őrzi meg, és nem küldünk vissza!

Nyomatás: M és M Goldprint Kft. 1107 Bp., Mázsa u. 3. – HU-ISSN 0866-2932 (nyomatott) – ISSN 2064-0269 (online)